

Hồi Mộng Khuynh Tình

Contents

Hồi Mộng Khuynh Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27

Hồi Mộng Khuynh Tình

Giới thiệu

Thể loại: Trùng sinh, cổ trang giang hồ, cường cường, ngược luyện. Tình trạng: Đang sáng tácGiới t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-mong-khuynh-tinh>

1. Chương 1

Ta sai rồi!

Gặp người là sai. Cố chấp rồi động tâm.

Yêu người, cũng là ta sai!

Cơn gió se lạnh mang theo hơi hướm chuyển mùa, vuốt lên đầu ngọn cỏ thổi hất về một phía, từ đằng xa vọng lại tiếng đao kiếm va chạm nhau quyết liệt.

Hắc bạch luân phiên chuyển động, khi thì gần kề, khi thì tách ra. Nếu để ý sẽ thấy, so với hắc y nam nhân một thân băng lãnh, bạch y nam nhân nhìn có vẻ chặt vật hơn, thương thế trên người cũng không ít.

“Lãnh Cô Tuyết, người điên rồi! Chẳng phải ta đã nói với người là không phải ta rồi hay sao? Hà có gì người còn dẫn người đến huy Di Nguyệt cung ta?”

Cả hai đáp xuống một phiến cỏ, bạch y nam nhân giận dữ chất vấn.

Lãnh Cô Tuyết lạnh lùng nhìn người nọ, đôi mắt sắc lạnh kéo một tia lệ quang, phóng thích sát ý như muốn thiêu rụi người trước mặt.

“Ta mặc kệ có phải là người hay không. Hắn nói là người, vậy thì nhất định là người, Tuyết Lạc Viêm.”

“Người...!!”

Còn chưa kịp mở miệng thanh minh, thân thể đã nhanh ý thức được nguy hiểm, gương kiếm chống đỡ một chiêu người nọ đánh tới. Tuyết Lạc Viêm cắn răng, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì hắn cũng bại trong tay người nọ.

Tại sao? Tại sao người không tin ta? Ta trong mắt người là kẻ dễ tiện như vậy sao, sẵn sàng làm nhục người khác coi đó là thú vui? Lãnh Cô Tuyết, tại sao người lại không tin ta?

Chỉ bằng một giây thất thần này, cái giá phải trả cư nhiên không hề rẻ.

Chỉ thấy sóng kiếm phẳng chiếu tia sáng bạc lạnh lẽo hết như mắt người nọ, tiếp theo sau đó, Lãnh Cô Tuyết không hề lưu tình chém xuống.

Nhìn thấy mảnh hàn băng trong mắt người nọ, Tuyết Lạc Viêm bấy giờ mới nhận ra. Từ đầu chí cuối là tự hắn đa tình, đã biết là không thể nhưng vẫn nhất mực chạy theo, tình yêu của người nọ là thứ hắn vĩnh viễn không thể đạt tới.

Tuyết Lạc Viêm thống khổ khép mắt lại. Vậy cũng tốt, để người nọ đến chấm dứt tất cả đi.

“Hức!!”

Tuyết Lạc Viêm mở bừng mắt, không thể tin được nhìn người che chắn trước mặt hắn. Tiểu nha đầu?!!

Đỡ trọn một kiếm của Lãnh Cô Tuyết, Diệp La Đan hết như một con búp bê rách bị người đánh bật đi, thân thể vô lực ngã về phía sau, rơi vòng tay của Tuyết Lạc Viêm.

“Nha đầu ngốc, tại sao muội lại chạy ra đây?” Không phải hắn đã bảo nàng ở yên Hi Thần viện chờ hắn về rồi sao?

Diệp La Đan gắng gượng nhìn sắc mặt trắng bệch của người phía trên, bên môi tràn ra không ít máu.

“Ca, huynh đau sao?”

“Nha đầu ngốc, người đau phải là muội mới đúng!” Chết tiệt, tại sao máu lại chảy nhiều như vậy, dù đã điểm liên tiếp mười mấy đại huyết vẫn không cầm được máu.

Không thể không nói, vết thương của Diệp La Đan thật sự là quá nặng. Vết cắt kéo dài từ đầu vai bên này đến tận sườn eo bên kia, lộng nát cả y phục lẫn cơ thể của thiếu nữ, nhuộm một màu đỏ tươi chói mắt.

Không biết là may mắn hay bất hạnh, Diệp La Đan từ nhỏ đã trì độn với cảm giác đau đớn, ngoại trừ thân thể phản ứng thành thật với vết thương ra, thật sự thì nàng cũng không cảm thấy đau lắm. Run rẩy kéo lấy cái tay còn đang bận rộn truyền nội công vào người nàng, Diệp La Đan mỉm cười, áp lòng bàn tay hắn vào má nàng.

“Ca, huynh hay bảo muội là nha đầu ngốc, nhưng kì thật, huynh so với muội còn muốn ngốc hơn. Ít ra, muội sẽ không tự làm tổn thương bản thân mình như huynh.”

“Ca, đáp ứng muội! Nếu có kiếp sau, huynh nhất định phải sống thật hạnh phúc! Muội muốn nhìn thấy huynh sống tiêu dao tự tại, muốn nhìn thấy huynh ung dung mà mỉm cười, hoàn toàn không muốn phải nhìn thấy huynh khổ sở thêm nữa!”

Nàng níu lấy bàn tay của Tuyết Lạc Viêm, tầm mắt mơ hồ sắp phân không rõ nhìn người trước mặt.

“Đáp ứng muội, được không?”

Đưa bàn tay còn lại của nàng đặt bên môi, giọng của Tuyết Lạc Viêm đã khàn đi không ít.

“..Được, ta đáp ứng muội!”

Diệp La Đan mỉm cười, vẫn là nụ cười ngốc ngốc khiến Tuyết Lạc Viêm xót xa.

“Ca, muội buồn ngủ quá!”

“Vậy thì muội ngủ, ta ở đây bồi muội!”

“Ca, muội lạnh quá!”

“Ngoan, ta ôm muội, không lạnh nữa!”

“Ca..”

Thanh âm của Diệp La Đan càng lúc càng nhỏ dần, đến cuối cùng tựa như một tiếng thở dài theo gió nhẹ phiêu tán.

Tuyết Lạc Viêm mím môi, khẽ siết lại những ngón tay trắng bệch của nàng, thân thể như có như không run lên bần bật. Tiểu nha đầu..

Lãnh Cô Tuyết diện vô biểu tình, mày kiếm sắc bén không một tia dao động, băng sương trong đáy mắt chưa từng rút, hoàn toàn không để tâm đến một màn sinh tử trước mặt. Tay nâng lên, lưỡi kiếm sắc lạnh đã kề cổ Tuyết Lạc Viêm.

“Cung chủ!!”

Từ đằng xa thấp thoáng vài bóng người chạy tới, vận khinh công lao nhanh đến gần hai người, cách một đoạn, không dám khinh suất trừng Lãnh Cô Tuyết.

“Thả cung chủ ra!!” Tiêu Dật quát, y lo lắng người nọ sẽ tổn hại đến Tuyết Lạc Viêm: “Lãnh Cô Tuyết, người đừng khinh người quá đáng. Người hủy Di Nguyệt cung, đồ sát toàn môn đệ, một ngàn nhân mạng giáo chúng ta chỉ vì những lời vô căn cứ kia mà chết oan uổng, cung chủ ta hẳn phải là mù mới thêm động đến loại đồ rách nát đó.”

Tiêu Dật cười, nhả ra sát khí cuộn cuộn: “Chỉ cần người thả cung chủ, chuyện ngày hôm nay coi như không có gì, sau này nước sông không xâm phạm nước giếng. Nhưng nếu người vẫn nhẫn tâm đuổi cùng giết tận, Tiêu Dật ta xin thề, chỉ cần một người của Di Nguyệt cung còn sống, nhất định nợ máu sẽ phải trả bằng máu.”

Lời vừa dứt, bầu không khí cũng thay đổi. Thủ hạ của Di Nguyệt cung đã lên đao kiếm, sẵn sàng chờ lệnh của Tiêu Dật.

Rất ít người có thể dùng giọng điệu này để nói chuyện với y, đại đa số đều không sống quá thọ. Lãnh Cô Tuyết không nghĩ sẽ để tâm đến loại đe dọa cón con đó, càng cũng không có ý định thu hồi tay.

“Ta sai rồi!”

Bất chợt, Tuyết Lạc Viêm vẫn luôn im lặng bất động bỗng lên tiếng. Hắn ngẩng đầu, đôi môi phả lệ nhạt nhợt chảy xuống dòng máu đỏ thẫm.

“Gặp người là sai. Cố chấp rồi động tâm. Yêu người, cũng là ta sai!”

Đầu ngón tay băng lãnh khẽ vuốt lên gương mặt tinh tế của Diệp La Đan, Tuyết Lạc Viêm cúi xuống hôn lên trán nàng, thật nhẹ, thật duyên tiếc ôn nhu. Hắn đứng dậy, một thân bạch y nhiễm huyết sắc, mũi kiếm của Lãnh Cô Tuyết cũng di chuyển theo.

Tuyết Lạc Viêm cười, khuôn mặt bình thản đến khó tin.

“Ta đánh hấn một tát, ngươi lưu ta một chưởng. Ta hại hấn thất thân, ngươi huỷ Di Nguyệt cung. Lãnh Cô Tuyết ơi là Lãnh Cô Tuyết, đời này của Tuyết Lạc Viêm ta, sai lầm nhất chính là yêu phải loại người lòng dạ sắt đá như ngươi, càng sai lầm hơn khi vì ngươi mà đánh mất bản thân mình, bị lụy cúi đầu trước tình ái.”

Chợt hấn tiến một bước, trước ánh mắt cả kinh của giáo chúng Di Nguyệt cung, lao thẳng vào trường kiếm trên tay Lãnh Cô Tuyết.

Chớp mũi phảng phất mùi hương nhàn nhạt, khoảng cách trong nháy mắt trở nên gần kề, bi thương thoáng chốc lan tràn nơi khoe mắt, từng giọt nước ấm áp chỉ hận không thể hoà tan trái tim băng lãnh của người kia.

“Tâm này lưu lại cho ngươi. Tình này đoạn, ái này tiêu tan. Nếu có kiếp sau, tuyết không bao giờ yêu ngươi một lần nữa.”

Bởi vì úp mặt gần lồng ngực của người nọ nên đã không nhìn đến, cũng không biết người nọ sẽ phản ứng ra sao trước những lời này, kinh thường hay giấu cột, hoặc đã vẫn đậm nhạt như không, bởi rất nhanh bóng tối đã bao trùm tâm trí hấn, loáng thoáng như nghe được Tiêu Dật thét dài một tiếng đầy tuyệt vọng.

Chung quy, vẫn là tự ta đa tình!

2. Chương 2

Là ta sai sao?

Yêu y, là ta đã sai?

Ngoài vườn từng cặp chim sải cánh cất tiếng hót chào ngày mới, bình minh lên, đem từng vạt nắng kéo dài qua khung cửa sổ khép kín.

Ánh nắng của buổi sớm mai không xua đi được hàn khí thấm nhuần trong căn phòng, lạnh lẽo và an tĩnh đến mức không ai muốn đặt chân vào đây.

Bên giường, nam nhân sắc mặt khó coi, trắng bệch đến dọa người, đầu mày nhíu chặt tựa như đang bị mộng quần thân không thoát ra được. Thành linh, nam nhân ngồi bật dậy, về mặt kinh hoàng chứa đựng sự khó tin.

“A!” Nam nhân khẽ rên một tiếng rồi nghiêng người sang bên, thân thể nhiều ngày vẫn ở trong trạng thái trì trệ, bởi vì hành động bất chợt của hấn mà dẫn đến từng hồi đau nhức. Nam nhân cắn môi, cực độ suy yếu khiến người tiều tụy.

Tay bắt giác đặt ở vị trí giữa lồng ngực, hơi cử động một chút như đang tìm kiếm vết thương nơi đó.

Là mộng sao?

Trong mộng, hấn và Lãnh Cô Tuyết trở mặt hoá địch thù.

Trong mộng, hấn bị thương lao vào kiếm của y.

Tiếng hét của Tiêu Dật vắng vắng như đâu đó còn bên tai.

Trong mộng, hấn đã chết rồi.

Phải, hấn là Tuyết Lạc Viêm!

Tuyết Lạc Viêm cười khổ. Đường đường là chủ của Di Nguyệt cung, nổi tiếng là lãnh huyết vô tình, là ma đầu người người kinh sợ, vậy mà lại bị lụy bởi đoạn tình ái cầu không được này.

Lãnh Cô Tuyết. Hấn khế niệm trong lòng cái tên này, bắt đầu dĩ vãng dài một hơi.

Nam nhân lãnh ngạo, so với hấn còn muốn tuyệt tình hơn. Dù biết trong mắt y ngay từ đầu không hề có hấn, hấn vẫn một mực không biết xấu hổ theo đuổi y. Làm bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, khơi lên

không ít phong ba thị phi chốn giang hồ, cốt cũng chỉ vì muốn đạt được sự chú ý của y, vậy mà ngay cả một cái liếc mắt y cũng không nguyện cho hần.

Hần làm bao nhiêu chuyện như thế vẫn không bằng một câu nói của người kia, chỉ vì một lời không rõ thực hư ra sao mà y đem người đến huyết tẩy Di Nguyệt cung, một ngàn nhân mạng giáo chúng hần chết thực oan uổng. Thật không hổ là Lãnh chủ Vô Song các, đủ tàn nhẫn!

Là ta sai sao? Yêu y, là ta đã sai?

Đang nghĩ đến thất thần thì cửa ngoài thành linh bật mở, một thiếu niên nhỏ con bước vào. Thấy Tuyết Lạc Viêm suy yếu tựa bên giường mà hét lên một tiếng kinh hách, lùi về sau một bước vấp phải khung cửa ngã chổng gọng.

Thiếu niên ngã ngồi trên đất, mắt trừng to đầy sợ hãi, run rẩy nhìn chằm chằm người ở trên giường đang chuyển sự chú ý lên người y.

“Thiếu.. Thiếu gia, ngài vẫn còn sống sao?” Không thể nào! Rõ ràng ban nãy y kiểm tra thấy hần đã ngừng thở rồi kia mà?!!

Thiếu gia? Đây là loại xưng hô gì?

Đáy mắt Tuyết Lạc Viêm loé lên nghi hoặc. Tình huống trước mắt có điểm không thích hợp, hần làm cung chủ Di Nguyệt cung gần hai mươi năm nay, trên dưới thuộc hạ đều tôn kính gọi hần một tiếng “Cung chủ”, chính đạo giang hồ thì rửa hần một câu “Ma đầu”, xác thực chưa từng nghe qua loại xưng hô là “Thiếu gia” này bao giờ. Vả lại, hần khẳng định là hần chưa từng gặp qua người này, y không phải cung nhân vẫn theo thị hầu hần, là người mới đến sao?

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, Tuyết Lạc Viêm đảo mắt quan sát căn phòng.

Căn phòng bày bố thực đơn giản, ngoại trừ cái bàn và cái giường hần đang nằm ra thì không còn gì đáng để quan tâm nữa. Từng lớp mạng nhện giăng vây kín tầng tầng góc tường, trong ngoài cửa sổ đồng loạt khép kín càng làm cho không gian thêm u tối ngột ngạt.

Đây là đâu? Tuyết Lạc Viêm sững sờ. Đây chắc chắn không phải là Di Nguyệt cung, đến nhà kho của Di Nguyệt cung cũng không tệ bằng gian phòng này, tin chắc cũng không ai có gan để cho cung chủ hần nằm tĩnh dưỡng ở nhà kho như vậy.

Thiếu niên từ lâu nhân lúc Tuyết Lạc Viêm còn đang bận rộn truy tìm vấn đề đã chạy mất, đổi lại là người khác cũng thế thôi, khi mà người mình cho rằng chắc chắn là đã chết lại mở mắt tỉnh dậy.

Dư quang nơi khoé mắt vô tình liếc thấy một tờ giấy gấp tư nhét bên gối, Tuyết Lạc Viêm trở tay lôi nó ra. Là một bức huyết thư.

Ta - Bạch Lăng Vân - Cuộc đời này chỉ hận ba điều.

Một, là con của tì thiếp xuất thân bản hàn.

Hai, là chảy trong người dòng máu tì tiện.

Và ba, là yêu chính huynh trưởng của mình.

Nhân sinh hai mươi tư năm phù phiếm, chỉ vì được đứng bên cạnh người đó, không tiếc làm những việc thương thiên hại lí, hãm hại hi sinh vô số người.

Biết rõ y khinh thường ta, biết rõ trong mắt y ta chỉ là một tên tiểu nhân đê tiện, vậy mà vẫn không biết xấu hổ chủ động leo lên giường y.

Đến những giây phút cuối đời này, người thân không, bằng hữu không, ngay cả y cũng ngoảnh mặt trước sống chết của ta.

Ông trời ơi, rốt cuộc thì Bạch Lăng Vân ta đã làm gì sai trái, tại sao ông nỡ trừng phạt ta như vậy? Lẽ nào, muốn có được hạnh phúc cũng là sai sao?

Đời này ta sống đủ, khinh thường ghẻ lạnh ta mặc nhiên tiếp nhận. Nếu có kiếp sau, nguyện như áng mây trời ung dung tự tại, vô tri vô giác trôi theo mây bay.

3. Chương 3

Đoạn ái đoạn tình

Nhưng không đoạn được nhớ thương với người nọ.

Dù là đời trước hay đời này

Hắn vẫn không có biện pháp để hận y.

Ánh trăng cong vuốt treo trên đầu ngọn liễu, một đạo bóng lướt gió mà đi, nháy mắt dừng lại ở một toà viện cổ kính.

Hạo nguyệt như luân, nam tử so với trăng còn muốn cô lãnh hơn vài phần. Y ngẩng đầu, dung nhan tuấn mỹ dưới ánh trăng càng tôn lên vẻ lạnh nhạt.

Tung người nhẹ nhàng đặt chân đáp xuống thềm viện, vừa đi được vài bước liền nghe thấy giọng nói phát ra từ phía sau cột.

“Người rất tàn nhẫn, đặc biệt là đối với hắn.”

Như đã chờ đợi từ lâu, nam nhân khoanh tay tựa về sau nghiêng đầu nhìn y, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Lãnh Cô Tuyết, rốt cuộc thì trái tim người có bao nhiêu băng lãnh?”

Y không đáp, đúng hơn là không nghĩ sẽ đáp. Dù sao cũng không liên quan gì đến hắn.

Vốn lạnh nhạt thành tính, không có thói quen cùng người khác đàm chuyện, Lãnh Tuyết cứ thế một đường mà đi.

“Hắn nhất định là hận người!”

Thấy y như cũ không quan tâm, một bộ dáng thờ ơ lạnh nhạt. Nam nhân rũ mắt không nhìn đến Lãnh Cô Tuyết vì câu nói của hắn mà bước chân thoáng chốc khựng lại, thất thần lăm lăm bầm trong miệng.

“Phải, hắn sẽ hận người, vô cùng hận người!”

“Sẽ không!”

Nam nhân ngẩng đầu, nháy mắt liền chết sững trước đôi đồng tử lạnh băng của Lãnh Cô Tuyết.

“Hắn sẽ không bao giờ hận ta, tuyệt đối không!”

Môi y cong lên, một lời này chính là khẳng định.

Nam nhân rung mình, cảm thấy người trước mắt nguy hiểm hơn bao giờ hết. Lãnh Cô Tuyết cũng không cùng hắn đôi co, phất tay hoà vào bóng tối băng qua hành lang cô tịch rồi biến mất.

Nhận ra sau lưng ướt đầm mồ hôi, hoàn toàn là vì khi nãy Lãnh Cô Tuyết phóng thích sát khí mà thành ra như vậy. Nam nhân không khỏi cười khổ.

Đối mặt với Lãnh chủ của Vô Song Các, nói thật thì hắn có chút sợ hãi. Người nọ hoàn mỹ, một thân công phu tuyệt đỉnh. Lãnh khốc, vô tình, tuệ trí hơn người. Trong mắt đám người của Vô Song Các, y là một vị thần, một vị thần không có trái tim.

Ngước nhìn vầng trăng lãnh ngạo trên cao, y trang nam nhân trong gió nhẹ phiêu bay.

Lãnh Cô Tuyết, có lẽ, y sớm đã điên rồi!

“Tiện tỳ, người thật sự thích như vậy sao? Thân là nam nhân lại thuần phục dưới thân một nam nhân khác, người khát vọng đến vậy?” Người nọ cười, khinh thường vuốt lên cơ thể săn chắc bên dưới.

“Người và mẫu thân người thật giống nhau, chung quy đều là thứ hạ tiện quyền rũ nam nhân.” Khẽ cắn lên vành tai của hắn, y nhỏ giọng trầm thấp đầy mê hoặc: “Có muốn ta tiến vào người không?”

Tiếng thở dốc đầy ái muội, trong không gian tĩnh lặng càng như tố cáo hành vi của hai người. Hai cơ thể đồng điệu như nhau, lại kịch liệt triển miên dầy dụa không dứt.

Tách khỏi nụ hôn nóng bỏng, một sợi chỉ bạc đầy tình sắc kéo giãn ra, rơi xuống khoe môi người bên dưới.

“Đại ca, chỉ cần người muốn, ta cam nguyện chết vì người!” Hắn đưa tay vuốt lên gương mặt đầm mồ hôi của người nọ, đổi lại một cái tát không lưu tình.

Người nọ nhìn hắn đầy hận thù, hung tàn thưởng cho hắn thêm mấy bạt tai nữa. Giọng nói vô tình như đánh sâu vào tim hắn, cổ nháy mắt đã bị bóp chặt.

“Vậy thì người đi chết đi!”

“A!” Tuyết Lạc Viêm giật mình tỉnh mộng, một thân mồ hôi ướt hết cả người.

Ngoài sân, tiếng côn trùng kêu râm rang không ngớt. Gió từ khe cửa lùa vào mang theo mấy phần hàn ý lạnh lẽo, trái tim loạn đập của Tuyết Lạc Viêm cũng dần trầm tĩnh lại.

Hắn ở nơi này cũng được dăm đôi bữa rồi, từ cái hôm tỉnh dậy gặp thiếu niên kia, hắn không gặp lại y thêm lần nào nữa, cũng không bị ai tìm đến đây quấy rầy gây rắc rối. Trừ bỏ ban đầu có chút ngạc nhiên ra, đến giờ thì hắn đã hoàn toàn thích ứng với tình cảnh này.

Cơm ba bữa đều đặn được đặt trước cửa phòng, tuy không biết là chủ ý của ai, nhưng hắn không tâm tư quản xa như vậy, toàn bộ đều đặt vào việc nhanh chóng khôi phục lại nội công đã mất. Đối với một cung chủ đã quen đứng trên người khác nhìn xuống, cái cảm giác bất lực bị người khác chi phối này, thật một chút cũng không dễ chịu.

Đã mấy ngày nay rồi, đêm nào hắn cũng đều mơ những giấc mơ tương tự như thế.

Trong mơ, người nọ tìm đến, nói những lời dằn vặt lạnh nhạt (Bạch Lăng Vân).

Trong mơ, hắn âm thầm chịu đựng tất cả. Khi hắn vì y mà đỡ một đao, y vẫn thản nhiên giẫm lên người hắn không một chút thương xót.

Kể cả như thế, hắn vẫn không do dự đi yêu một kẻ nhẫn tâm chà đạp lên chính mình.

Tuyết Lạc Viêm biết, đây là kí ức của Bạch Lăng Vân.

Là yêu hay là hận, đã không còn quan trọng. Kí ức còn tại thể, nhưng người thì đã mất rồi.

Có lẽ vì là đồng bệnh tương liên, hắn có thể dễ dàng hiểu được cảm xúc của Bạch Lăng Vân. Yêu một người so với chết còn muốn thống khổ hơn, dù ở thời điểm tuyệt vọng nhất vẫn không buông được cảm xúc với người đó. Yêu trong vô vọng, chấp nhất đến điên cuồng.

Hắn và Bạch Lăng Vân là cùng một loại người, vì yêu mà cam nguyện hi sinh tất cả. Nhưng đến cuối cùng thứ mà họ đạt được, chính là tuyệt vọng khôn cùng.

Ông trời để hắn sống lại trong thân xác của Bạch Lăng Vân, phải chăng là vì muốn họ sửa chữa hết thảy tất cả mọi sai lầm của mình? Buông bỏ chấp nhất, buông bỏ sự cuồng si, bắt đầu một cuộc sống mới không còn yêu hận.

Dù là vì lí do gì, hắn cũng sẽ trân trọng cơ hội này, trân trọng sinh mạng ngắn ngủi nhưng ngập tràn đau thương.

Tại sao mọi người đều có được hạnh phúc, chỉ duy ta là không được? Bạch Lăng Vân, ta và người đều xứng đáng có được hạnh phúc hơn ai hết, tại sao cứ nhất định phải làm khổ mình?

Tuyết Lạc Viêm ta là người chết, Bạch Lăng Vân người cũng là người chết. Ái chết, tình chết, tâm cũng chết.

Đoạn ái đoạn tình, nhưng không đoạn được nhớ thương với người nọ. Dù là đời trước hay đời này, hấn vẫn không có biện pháp để hận y.

Nha đầu ngọc, muội nói đúng, ta so với muội còn muốn ngốc hơn.

Tuyết Lạc Viêm tựa vào cạnh giường, mê mang nhìn vàng trăng lướt qua khung cửa. Chợt nghĩ đến người nọ, một thân bạch sắc vân đạm phong khinh, nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống.

Lãnh Cô Tuyết, ta buông tay!

4. Chương 4

Người hủy Di Thiên cung, ta có thể cho xây một Di Thiên cung mới.

Người hủy Diệp La Đan, ta liền không còn nơi để trở về.

“Ca, tại sao huynh luôn cười như vậy?”

Bên tàng phong, nam tử ôm nữ tử ngồi tựa vào gốc cây. Trong lòng ngực nam tử, nàng giật nhẹ áo hấn hỏi.

“Nha đầu ngọc, muội không thích huynh cười sao?” Hấn cười, nói.

“Cũng không phải, chỉ là.. chỉ là..”

Nàng dùng hai tay ra sức gõ gõ lên đầu mình, nhất thời không tìm ra từ ngữ thích hợp để biểu đạt ý mình muốn nói.

Nam tử cười, kéo tay nàng lại.

“Nha đầu ngọc, còn gõ nữa sẽ ngốc thật mất!”

Nữ tử rất cuộc cũng buông tha cho cái đầu rồi xù của nàng, hà một cái thở dài.

“Ài, muội không biết nói sao nữa. Không phải là muội không thích huynh cười, huynh cười rất đẹp nha, nhiều khi muội còn thấy các nha hoàn tỷ tỷ nhìn huynh đến ngẩn người nữa. Nhưng là..” Nàng ngẩng lên nhìn nam tử: “Huynh nếu như không thật sự muốn cười, vậy thì đừng cười nữa.”

Nam tử cúi đầu nhìn đôi mắt to tròn của nữ tử, trong suốt kiên định không một tia vẩn đục, thẳng thừng nhìn vào đôi mắt hấn, tuyệt một chút e dè trốn tránh cũng không có.

Đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt nữ tử, hấn cười.

“Nha đầu ngọc, muội ở bên huynh được bao lâu rồi?”

Đối với câu hỏi bất chợt của nam tử, cái đầu nhỏ nhắn của nàng không khỏi xoay vòng, cũng không hỏi hấn vì sao đổi chủ đề nhanh như vậy, còn thực sự cúi xuống bấm bấm ngón tay tính toán. Nam tử cũng không hối thúc nàng, môi thoáng cong vén mái tóc nàng ra sau, động tác thân thiết đến cực điểm.

“Ừm, để muội tính thử xem. Một này, ba, bốn, năm,.. Ah, cũng phải được hơn mười năm bốn tháng bảy ngày rồi ca à!”

Nữ tử hào hứng hô lên, phi thường vui vẻ mà cười rộ.

Hoá ra hai người đã quen biết nhau lâu vậy nha!

Nam tử cười, xoa đầu nàng.

“Thật ngoan, còn nhớ rõ như vậy!”

Bất chợt, nam tử ngừng cười, gương mặt cũng đổi sang nghiêm túc, cầm tay nàng nói.

“Nha đầu ngọc, chúng ta thành thân đi! Ta muốn cho muội một danh phận!”

Hắn không nói đùa, hắn thật sự có ý muốn lấy nàng. Quen biết nhau đã lâu, song thân trước lúc mất còn gửi gắm nàng cho hắn, đôi bên lại am hiểu lẫn nhau, so với việc gả nàng ra ngoài thì giữ nàng bên cạnh chiếu cố vẫn tốt hơn, không có tình yêu thì vẫn còn tình huynh muội, chí ít là vậy.

Bất quá..

“Muội không muốn!”

“Tại sao?”

Nam tử xác thực có chút sững sốt, khó có thể tin nhìn nàng. Nàng ồ lên, đánh một cái lên ngực hắn, hờn dỗi.

“Oa, cái này muội mới phải hỏi huynh đó nha! Huynh không yêu muội, hà cớ gì lại muốn cùng muội thành thân chứ?”

Này vốn dĩ phải là việc của hai thật sự yêu nhau làm thì mới đúng! Nữ tử nhận định như vậy

“Ta..”

“Ca, huynh quả thật là rất tàn nhẫn!” Nữ tử ngắt ngang lời, một đôi hắc bạch phân minh nhìn thẳng vào nam tử, thành công khiến hắn nghẹn lời: “Huynh không chỉ tàn nhẫn với người khác, huynh còn tàn nhẫn với chính mình. Huynh toàn làm những việc tự khiến bản thân mình chán ghét, rồi mỉm cười vờ như không có gì. Ca, tại sao huynh không sống thật với chính mình, huynh cũng có thể có được hạnh phúc kia mà!”

Nam tử ngậy người nhìn nàng trong giây lát, kinh ngạc thoáng đảo qua mắt rồi biến mất. Một chốc sau hắn cười, cong tay gõ nhẹ lên đầu nàng một cái.

“Nha đầu ngốc, muội thật sự là nha đầu ngốc sao?”

“Muội mới không ngốc đâu!”

Nàng hơi nghiêng đầu tránh đi, bĩu môi.

Gió khẽ phất, cả hai lẳng lặng ôm nhau không nói gì. Im lặng thoáng qua, khe khẽ như nghe thấy tiếng nam tử.

“Nha đầu ngốc, huynh.. thật sự có thể hạnh phúc sao?”

“Có, huynh nhất định sẽ hạnh phúc!” Nàng khẳng định, đưa tay vòng qua eo ôm lấy hắn: “Phải chi mà huynh đừng yêu y..”

Nàng không nói nữa, chôn mình vào người hắn. Nam tử ôm nàng tựa vào gốc phong phía sau, ánh mắt xa xăm cất chứa bao nỗi niềm tâm sự.

..Đó là một buổi chiều bình yên, trước khi ai khi một thân lãnh khí xông vào huỷ đi những gì còn sót lại của hắn.

Người hủy Di Thiên cung, ta có thể cho xây một Di Thiên cung mới.

Người hủy Diệp La Đan, ta liền không còn nơi để trở về.

Lãnh Cô Tuyết, phải chi mà Tuyết Lạc Viêm ta đừng yêu người..

Trong thư phòng, một nam nhân quay người đứng chấp tay ra sau, cách đó không xa là một tiểu tử đang cúi đầu. Y, không ai khác chính là thiếu niên lần đó xuất hiện trong phòng Tuyết Lạc Viêm.

“Hắn thế nào?”

Nam nhân lên tiếng, tuy không nói rõ danh tánh của người kia, nhưng theo hầu nam nhân bao lâu nay, tiểu tử tự biết “hắn” trong miệng nam nhân là ai.

“Hắn vẫn ổn thưa công tử, chỉ là có chút hơi im lặng.”

Không phải chỉ là “hơi”, mà thực sự quá mức im lặng. Với tính cách ác liệt của người kia, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đã hạ độc thủ hần. Im lặng như vậy lại thành ra thất thường, không biết y có nên cảnh báo để công tử đề phòng hần không nữa?

“Đã mười mấy ngày hơn có lẽ!”

Tiểu tư giật mình nghe nam nhân khẽ thở ra một hơi, chỉ thấy hần quay lại, trên gương tuấn tú nở nụ cười khiến lòng người ngây ngất. Thiếu niên rùng mình cúi đầu, trực giác mách bảo y không cần phải nhiều lời xen vào chuyện của chủ nhân. Công tử rõ ràng là đang cười, nhưng ánh mắt một chút ý cười cũng không có.

Bạch Tư Mạc cười, nụ cười vô cùng u tối.

“Cũng đến lúc nên ghé thăm nhị đệ ta một chuyến rồi!”

5. Chương 5

Nha đầu gốc, từ giờ huynh sẽ sống cho chính mình.

Không cầu ái, không truy tình.

Hảo hảo mà sống vô ưu vô sầu lo.

Bướm đậu cánh hoa quỳện mật đã là chuyện xưa nay, thế nhưng cố tình nơi bướm đậu không phải là đóa hồng trà rực rỡ tiên diễm, mà lại là đôi tay trắng nõn của một người, một nam nhân.

Gió nhẹ thổi làm cánh hoa lay động, nam nhân thu tay thả chú bướm về vườn hoa xinh đẹp, bướm lại như luyến tiếc mà lượn lờ quanh hần mãi không đi.

Nam nhân mỉm cười.

Rõ ràng hần chỉ đơn thuần cười, nhưng lại ngoài ý muốn khiến lòng người rung động. Hần ngồi trên một băng ghế đá, nghiêng người chống tay tựa bên bàn, tay còn lại lười biếng chơi đùa cùng bướm.

Một đầu tóc đen dài như thác đổ mềm mại rơi bên người hần, y phục làm bằng chất vải thô thoát nhìn không phải loại tơ tằm gì hiếm có, nhưng đặt trên người nam nhân lại tôn quý không gì bằng. Môi mỏng khẽ nhếch, phối với vẻ mặt tao nhã biếng nhác đó, quả thật là mị đến tận xương.

Bạch Tư Mạc nhìn đến thất thần.

Y biết rõ nam nhân kia là ai, chính vì biết rõ nên mới dám ra nghi hoặc. Chính hần từ bao giờ có vẻ mặt mà y chưa nhìn đến kia, mỗi một động tác đều liêu nhân phiền tình đến cực điểm, khiến cho người ta nhìn thấy mà huyết mạch sôi trào, chỉ muốn tiến tới đem y đẩy ngã rồi áp lên, nhưng lại vì khí chất cao quý của hần mà thuần thực quỳ xuống, chỉ mong hần sẽ ghé mắt nhìn qua.

Người như vậy, thật sự là tên đệ đệ mặt than mà ngay cả cười cũng không biết - Bạch Lăng Vân - kia sao?

“Đại ca, mời ngồi!”

Tuyết Lạc Viêm đảo mắt nhìn Bạch Tư Mạc đến cũng được một lúc, chậm rãi ngồi dậy đối y vươn tay làm tư thế mời. Bạch Tư Mạc nhìn hần một cái rồi cũng bước vào.

Tuyết Lạc Viêm cười, tao nhã vươn tay rót trà.

“Thật tiếc ở chỗ ta không có trà ngon để tiếp đãi đại ca, chỉ có ấm trà lạt cùng vài cái bánh này mà thôi, đại ca nếu không chê thì mời dùng.”

Nói rồi lưu loát đặt tách trà trước mặt Bạch Tư Mạc.

Đáy mắt hàm chứa nghi hoặc, biết là sai nhưng lại không nhìn ra sai ở điểm nào. Bạch Tư Mạc nâng tách trà, dư quang nơi khoé mắt liếc thấy cánh môi mỏng của Tuyết Lạc Viêm cong lên thì càng thêm nghi hoặc.

Bạch Lăng Vân vốn là người thích cười vậy sao? Mươi phần không phải hẳn. Nếu vậy người trước mắt kia là ai? Về ngoài giống nhau nhưng khí chất hoàn toàn bất đồng, Bạch Lăng Vân thật sự sẽ không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt y, nhưng người nọ thì khác, một chút kiêng kị cũng không có.

Trong lòng mười phần nghi vấn khiến Bạch Tư Mạc khư khư giữ tách trà trên tay, không nâng lên cũng không hạ xuống được. Hiểu được y là đang phân vân gì, Tuyết Lạc Viêm liền cười.

“Đại ca, người chê trà của ta sao?”

Tuyết Lạc Viêm ghé lại gần y, đôi tay trắng nõn vươn ra cầm lấy tách trà trên tay Bạch Tư Mạc như muốn đoạt lại.

“Nếu vậy thì đừng uống!”

“Ta có bảo là sẽ không uống sao?”

Bạch Tư Mạc siết lại tách trà, nâng mắt, nhìn tới cánh môi hồng khê mở như mời gọi người đến thưởng thức của Tuyết Lạc Viêm, cơ thể dường như có biến chuyển.

“Nhị đệ, người khác cũng sẽ như ngươi? Trải qua một vòng Quỷ môn quan liền thay đổi đến vậy?”

Nghe thấy y hỏi, hẳn liền cười.

“Đại ca, người nói thử xem?”

Những ngón tay thon dài trắng nõn mềm mại bao lấy bàn tay to lớn của Bạch Tư Mạc, nhẹ kéo tay y về phía mình, Tuyết Lạc Viêm đưa môi tới nhấp một ngụm đối với y cười.

”Ta không cho thứ kì quái vào trà, vậy nên đại ca có thể yên tâm mà uống!”

Cơ thể mang theo hương khí khiến người khác điên cuồng, chốc gần rồi lại chốc xa cách. Bạch Tư Mạc thấy, hẳn căn bản không cho gì vào trà, mà là hạ lên chính bản thân hẳn, không thì sao y đối với hẳn lại động tâm được kia chứ?

“Nhị đệ, ta còn có việc, khi khác sẽ đến thăm đệ sau.”

Không chờ Tuyết Lạc Viêm nói lời nào, Bạch Tư Mạc đã đứng lên muốn rời đi. Nhìn dáng vẻ có phần hốt hoảng của y, Tuyết Lạc Viêm cười khê, nghiêng tay tựa lên bàn.

“Đại ca đi thông thả!”

Một tiếng “Đại ca” này mềm tới thấu xương, Bạch Tư Mạc kinh ngạc đến đờ người. Y thể nhưng lại có phản ứng?

Không ở nơi làm y dao động thêm nữa, Bạch Tư Mạc nhanh chân rời đi, cả đời y ngay cả lúc tranh đoạt gia sản cũng chưa từng mất mặt đến thế.

Nhấp một ngụm trà đắng trên tay, khoé môi Tuyết Lạc Viêm cong lên.

Là Tuyết Lạc Viêm cũng tốt, là Bạch Lăng Vân cũng tốt. Dù sao hẳn cũng đã thông suốt, không muốn cùng quá khứ dây dưa chấp nhất thêm nữa.

Tình đoạn ái tan, cứ tiếp tục cố chấp, người bị tổn thương vĩnh viễn chỉ có hẳn mà thôi.

Ngẩng lên nhìn cánh hoa phiêu dật trôi theo gió, Tuyết Lạc Viêm có chút mê muội.

Nha đầu ngọc, từ giờ huynh sẽ sống cho chính mình. Không cầu ái, không truy tình. Hảo hảo mà sống vô ưu vô sầu lo.

Nha đầu ngọc, huynh nhất định sẽ hạnh phúc!

Khép lại ánh mắt bi thương, lần nữa mở mắt ra..

Hắn, là Bạch Lăng Vân!

6. Chương 6

“Ư..ưm..! Chậm.. Gia! Cầu ngài chậm.. A!!”

Trong sa trường, đệm giường rung lắc dữ dội. Chỉ nghe thấy tiếng nức nở rên rỉ, hoà cùng tiếng gầm nhẹ trầm thấp của nam nhân. Bên trong có điểm chút huân hương ngòn ngọt, khí tức đậm mỹ tràn ngập khắp phòng.

Một bên nhũ tiêm bị cắn khiến người dưới thân khó nén được hét lên một tiếng, nam nhân lại làm như không thấy mà ra sức dẩy đưa chà đạp. Tay cũng không nhàn rỗi mạnh mẽ tách hai chân người nọ ra, mãnh liệt đâm càng sâu vào cơ thể.

Người bên dưới sớm đã bị khoái cảm bào mòn, hai mắt mê li mờ mịt, mặc cho nam nhân bên trên tùy ý hưởng dụng thân thể hắn.

Hắn là Đào Phi Ngôn, là tiểu quan của Hải Đường quán, bị người cha mê cờ bạc bán vào đây để gán nợ. Hắn chỉ nhớ khi đó hắn còn rất nhỏ, nhưng thứ hắn trải qua không một người thường nào có thể hình dung.

Chịu khuất nhục nằm dưới thân của ba bốn nam nhân, bị đùa bỡn thành đủ các loại tư thế. Tình dục non nớt bị khơi mào, lại bị nhấn chìm dần vật khiến hắn nhiều lần chết đi sống lại dưới khổ của nam nhân.

Hắn nghĩ hắn nên chết đi cho xong, hắn sống cũng chỉ chịu cảnh người đời dèm pha phỉ báng. Ngày qua ngày chìm trong hoan lạc, cơ thể sớm bị điều giáo đến thực vị biết tủy, vô pháp chống cự lại ham muốn. Bất luận là nam nhân nào, chỉ cần không phải mắc bệnh khó nói, là què quặt hay thậm chí là một tên ăn xin, ai cũng có thể áp được hắn.

Tiện. Hắn khinh bỉ chính mình. Thân thể này thật dơ bẩn.

Hắn hận. Hận sự trụy lạc của bản thân, càng thêm hận người cha đã đẩy hắn lâm vào tình cảnh này.

Hắn hận. Hắn muốn trả thù. Trả thù toàn bộ người trong thế gian.

“A, thật lớn! Lại dùng lực.. Ưm..ưm.. Thật thoải mái! Gia, cầu ngài.. A, đâm chết tiểu tiện nhân ta đi! A..ưm..!!”

Hắn thích ý lắc đầu cuồng loạn, vặn vẹo thắt lưng nuốt lấy càng sâu hùng tính của nam nhân, thúc giục nam nhân mạnh mẽ đâm vào tiểu huyệt đối khát của hắn.

“Được, gia đâm chết người!”

Nam nhân thần tình hung bạo, cúi xuống cắn lấy cánh môi đã bị y chà đạp đến xung huyết, ở trong miệng hắn hung hăng càn quấy, nhiệt tình dẩy đưa khiến thoả dịch tràn ra bên môi thấm ướt gối, phía dưới càng thêm ra sức đâm chọt.

Phía trước mặc dù không được chiếu cố, nhưng vẫn như cũ dựng đứng ma sát trên vùng bụng của nam nhân, còn tiết ra vài giọt dịch nhầy khiến người khác thẹn thùng. Đào Phi Ngôn không biết nên cười thân thể hắn đậm đặc, hay nên khen những người kia dạy dỗ tốt đây. Hắn giống như một kĩ nữ hèn mọn dang chân mặc cho nam nhân thống tiện, không chỉ đạt được khoái cảm thượng đỉnh khiến người khác điên cuồng, mà còn đạt được cao trào tiêu hồn ở mặt sau.

“Hức..!!”

Thân thể như xà đeo bám vào thân nam nhân, đổi lại một đợt trườn tổng mãnh liệt. Nam nhân bên trên lại giống như cảm thấy không đủ, ngón tay lần mò tìm xuống bộ vị liên kết mà đâm vào. Đau nhức đồng thời khoái cảm tê dại truyền đến khiến hắn muốn hét lên, nhưng lại bị môi lưỡi của nam nhân ngăn chặn khiến hắn chỉ có thể phát ra tiếng ư a vô nghĩa.

Lại một cú thúc vô tình.

Đào Phi Ngôn thống khổ giữ lấy tay nam nhân gần như phát điên muốn cho thêm một ngón tay vào, hung bạo vạch ra miệng huyết để nhiệt vật to lớn kia mang theo cả hai túi chen chúc đào sâu. Kinh nghiệm giường chiếu bao năm khiến hắn hiểu không thể ngăn cản được nam nhân lúc này, hắn bèn ra sức co rút tiểu huyết, mềm mại mút chặt lấy nam nhân, dụ dỗ y nhanh chóng phát tiết.

Quả nhiên chỉ một lúc sau, nam nhân giống như dã thú đỏ mắt gầm lên một tiếng, phóng xuất bạch trọc nóng bỏng vào sâu trong thân thể hắn.

Chỉ còn lại tiếng thở dốc ám muội.

Bạch Tư Mạc khoác hồ xiêm y, làn da màu mật sẫm chắc gần như bại lộ hoàn toàn trong không khí, hồ hững nhìn ra bên ngoài khung cửa trắng treo, không khí mát lạnh tràn vào ít nhiều xua đi tư vị tình dục bên trong phòng.

Bên ngực xuất hiện một đôi tay so với y còn gầy yếu hơn vài phần, Bạch Tư Mạc liếc mắt nhìn Đào Phi Ngôn cười quyến rũ tựa đầu trên vai y, cùng y bình lặng dư âm tình triêu.

Tâm tình không vui khiến y muốn làm tình, đem một thân bực tức trút xuống nam nhân yêu mị bên người. Mà nguyên nhân vốn chỉ có một, chính bởi kẻ được gọi là nhị thiếu gia của Bạch gia - Bạch Lăng Vân kia.

Hắn thay đổi, toàn bộ kẻ trên người dưới của Bạch gia đều nhận biết điều đó. Trước đây chỉ hận không một giờ phút nào rời đi y, giờ thì ngại y đứng quá lâu cũng gây chướng mắt hắn. Đối với sự thay đổi một đất một trời này, Bạch Tư Mạc vẫn luôn nghi hoặc trong lòng.

Hắn không đeo bám y. Rất tốt, y cầu còn không được nữa là. Hắn nói hắn chán ghét cùng y trụ ở một nơi, xin phụ thân để hắn rời đi nơi khác. Phụ thân đáp ứng, hắn liền không do dự rời đi, thậm chí trước khi đi còn không thèm nhìn lại.

Y nghiêng rằng. Thái độ đó của hắn là sao, hắn có quyền gì mà dám nói chán ghét y? Mất y chuyển tối, trong lòng đầy phần nộ. Có lẽ y nên dùng xích trói hắn lại, như trước kia mà dẫn vật hắn, để hắn biết ai mới là chủ nhân đích thực ở nơi này.

Chỉ có hắn mới có thể ghét bỏ y!

“Phi Ngôn, có muốn theo ta về Bạch gia không? Ta có thể giúp ngươi chuộc thân, ở bên ta ngươi cũng không cần phải lo đến cái ăn cái mặc.”

Đề nghị quá mức hấp dẫn, nhưng Đào Phi Ngôn nào phải thiếu niên chưa hiểu sự đời, bị những lời ong bướm mây mưa lừa gạt. Người hứa hẹn với hắn nhiều vô số, nhưng khi hoan ái qua đi lại mỗi người một nơi, hắn sớm đã không trông đợi gì nhiều ở những nam nhân đa tâm này.

Hắn mỉm cười, đôi tay ở trên người y dao động nhẹ xoa, khiến y thoải mái thở dài.

“Công tử, ngài không sợ Bạch lão gia biết được sẽ làm lớn chuyện sao? Ngài không sợ nhưng Phi Ngôn thì rất sợ nha, lỡ đâu Bạch lão gia cho người đánh ta một trận, rồi hủy dung ta thì biết sao bây giờ?”

Khi nói những lời này, hắn còn cố ý chớp động đôi mắt hàm chứa xuân quang khiến tâm người nhện nhạo.

Bạch Tư Mạc kéo hắn đến gần hôn xuống khoe môi kiều mị. Nói thật thì Đào Phi Ngôn không chỉ đẹp mà còn rất dụ nhân, ở trên giường lại càng như yêu tinh chuyển thể mà tận tình dâng.

Bạch Tư Mạc chính là rất thích những người nhiệt tình như vậy.

“Không cần lo lắng, mọi sự ta sẽ sắp xếp lo liệu ổn thỏa, tuyệt sẽ không uỷ khuất ngươi.”

Y nhẹ day cắn mút vào đôi môi đỏ mọng của hắn, tay cũng trườn xuống đồn bộ chạm vào miệng huyết mà nhẹ nhàng day ấn, dụ dỗ hắn lần nữa sa vào tình dục. Nghe hắn thở dốc, đáy mắt Bạch Tư Mạc chột lóe, không ai biết y là đang nghĩ gì.

Đào Phi Ngôn nhẹ nhàng cạo vào người y, mặc cho y có suy tính gì thì cũng không nằm trong phạm vi hắn có thể quản. Ngón tay mềm mại không xương bắt lấy thứ đồ chơi nóng bỏng của Bạch Tư Mạc mà cao thấp trượt, ở trên lỗ nhỏ phiền tình chà xát.

“Vậy để tỏ lòng biết ơn của Phi Ngôn với công tử, hay để Phi Ngôn đền hậu hạ ngài đi!”

Hắn chuyển thân ngồi lên người Bạch Tư Mạc, đôi môi mỏng cong lên mỉm cười đầy khiêu gợi, hai chân quỳn rũ thắt lưng của y. Hắn thở ra một hơi, dang rộng chân để Bạch Tư Mạc nhìn cho rõ tiểu huyết của hắn có bao nhiêu ướt át, thềm muốn nam nhân. Hơi đẩy thân khiêu khích bộ vị đang xung trưởng, ở trên đầu lỗ nhỏ mà truyền đi kích tình.

Bạch Tư Mạc sớm đã bị mị thái của hắn mê hoặc, nóng nảy đem vòng eo của hắn nhấn xuống thân mình, một phát đâm tận gốc. Đào Phi Ngôn phát ra âm thanh như mèo kêu xuân, phối hợp di chuyển vòng eo lên xuống, vòng tay ôm lấy thân thể kiện tráng làm cho cả hai gần kề không một khe hở, ở bên tai y mà mị hoặc rên rỉ.

Đêm hãy còn dài.

7. Chương 7

Giết, cũng là một loại độc chiếm

Tuyết Lạc Viêm chết, bởi vì y yêu hắn!

“Người biết không? Trên đời này có một loại người, so với người khác càng muốn lạnh lùng nhẫn tâm hơn, so với người khác càng muốn tuyệt tình máu lạnh hơn, liền ngay cả người yêu thương mình nhất, cũng có thể tàn nhẫn xuống tay sát hại. Lãnh Cô Tuyết, người chính là loại người đó. Có lẽ đến chết Tuyết Lạc Viêm cũng không thể biết được, lí do thật sự mà người giết hắn là gì.”

Trong lương đình vắng lặng, từng lời nói vang lên tựa như mũi giao bén nhọn chĩa vào tâm của người khác. Tô Cẩn nhìn nam nhân đang phát ra loại khí thế lãnh liệt trước mắt, không sợ hãi mà thẳng thẳng vạch trần bộ mặt thật của y, dù rằng ngay sau đó hắn có bị giết chết đi chăng nữa.

Lãnh Cô Tuyết là một người điên, sự thật này ngoài hắn ra thì không ai biết điều đó.

Năm Lãnh Cô Tuyết năm tuổi, tận mắt chứng kiến phụ thân y, bấy giờ là Lãnh chủ Vô Song tiền nhiệm, một chương đánh chết mẫu thân y. Mà nguyên nhân đơn giản chỉ là vì, hắn nghi ngờ nàng qua lại với cấp dưới sinh ra nghiệt chủng là y.

Người ta nói, hổ dữ không ăn thịt con. Nhưng phụ thân của Lãnh Cô Tuyết lại tàn nhẫn đến mức, ném y vào bầy dã thú bị bỏ đói lâu ngày, mặc cho y tự sinh tự diệt.

Năm đó, Tô Cẩn mới chỉ là một thị đồng nhỏ nhoi của nhị công tử Lãnh Hàn Tâm. Hắn mười tuổi, y năm tuổi, nhưng thứ khắc sâu vào đầu Tô Cẩn cho đến lúc chết cũng không thể quên được, chính là hình ảnh khát máu của Lãnh Cô Tuyết.

Đứa bé so với hắn nhỏ hơn rất nhiều, đáng lí ra đang ở độ tuổi được người yêu thương. Lại chẳng biết tìm đâu ra khí lực, đem cả bầy dã thú giết sạch chất Đồng thành núi, máu nhiễm đỏ cả y phục mong manh.

Hình ảnh đó rơi vào mắt của Lãnh chủ đại nhân, khiến cho hắn nảy sinh hứng thú muốn đem Lãnh Cô Tuyết đi bồi dưỡng. Dù sao giết một đối thủ hùng mạnh, vẫn vui hơn là giết một đứa trẻ tay không tất sát. Chỉ là hắn không thể nào ngờ được, lại có ngày hắn chết trong tay y.

Lãnh Cô Tuyết mắt lạnh nhìn xuống kẻ đang trừng y trần trối kia, đem mũi kiếm vốn xuyên qua thân thể rút ra rồi lại đâm vào. Cứ thế từng nhát một, đem thân sinh phụ mẫu của y lăng trì cho đến chết.

Mười bảy tuổi, Lãnh Cô Tuyết huyết tẩy Vô Song các, đem huynh muội kế mẫu toàn bộ thanh trừng, những người từng thề chết trung tâm với Lãnh chủ trước đó cũng chịu chung số phận. Một đêm đó, Vô Song các máu chảy thành sông.

Tổ Cẩn là một trong những người may mắn còn sống sót, về sau Lãnh Cô Tuyết đem sự vụ trong các cho y trông coi, một lòng theo đuổi tuyệt học võ công thất truyền. Có hắn trên dưới chấn chỉnh bang vụ, lại

có thực lực nghịch thiên của y bảo hộ, chẳng mấy chốc thanh danh của Vô Song các đã vang xa, trở thành một trong thập đại bang phái hùng bá võ lâm.

Hai mươi hai tuổi, Lãnh Cô Tuyết có tất cả mọi thứ mà người đời ao ước. Quyền lực, danh vọng, địa vị, thậm chí là mỹ nữ xếp hàng dài theo hầu.

Y có tất cả, lại như không có gì. Ngay cả thứ trọng yếu nhất của một con người là quyền được yêu thương, y cũng tàn nhẫn đem nó giẫm nát dưới chân.

Tuyết Lạc Viêm chính là ví dụ đau thương đó.

Lãnh Cô Tuyết không có trái tim, y không biết thế nào gọi là yêu thương, càng ở trên cao thì lại càng không dễ dàng tin tưởng vào người khác. Không sai, Lãnh Cô Tuyết chính là như vậy.

“Đừng nghĩ người giúp được ta một lần thì có thể ở đây lớn tiếng, Tô Cẩn.”

Nhấp ngụm rượu trên tay, Lãnh Cô Tuyết ngay cả mắt cũng lười nâng lên, hàn khí xung quanh ngày một dày đặc.

Đạo này thật lắm kẻ tới tìm y phiên toái, nhất là tên Tiêu Dật cùng tàn dư Di Nguyệt cung kia, hầu như là thời thời khắc khắc đều có thể bất chợt nhảy bổ ra. Tuy đại đa số những kẻ đến đều không còn mạng để trở về, nhưng dường như không vì khó mà lùi bước, cứ tên này chết thì tên kia lại xông lên, thật giống như muốn đem lời thề năm xưa của Tiêu Dật quyết làm cho bằng được.

Tuyết Lạc Viêm mất, đã ba năm rồi.

Ba năm trước, Di Nguyệt cung gặp sự biến. Lãnh chủ Vô Song dẫn người đi diệt Ma ma giáo chủ Tuyết Lạc Viêm, nhất thời gây nên sóng to gió lớn cho toàn giang hồ. Họ vốn e ngại thế lực trung lập của Vô Song các từ lâu, mà nay Lãnh chủ lại ra mặt đối địch với Di Nguyệt cung, hiển nhiên là tỏ rõ thái độ đứng về phía danh môn chính phái bọn hắn.

Nghe nói, Tuyết Lạc Viêm chết, lại chẳng biết thân thể đã đi đâu, cứ thế tiêu thất trở thành một trong những truyền kì.

Lại nghe nói, người của Di Nguyệt cung đối với Vô Song các các chủ là căm thù đại hận, thề là sẽ đuổi giết Lãnh chủ đại nhân cho đến khi chỉ còn một binh lực cuối cùng.

Mà nguyên nhân dẫn đến một hồi máu tanh này, nghe đâu là vì tranh giành một tuyệt sắc giai nhân thiên kiều bá mị.

Giang hồ vốn là chốn thị phi phong ba, chẳng ai biết sự thật đằng sau đó là gì. Mọi người cứ rỉ tai nhau đem tin tức truyền đi, đến cuối cùng thành cái dạng gì thì cũng vô phương. Dù sao cũng không ai nhàn rỗi mà đi tìm hiểu sự thật, nói tới nói lui cũng chỉ là một hồi thế sự tranh hùng mà thôi.

Mọi người có thể không rõ, nhưng Tô Cẩn hẳn thì tuyệt đối rõ hơn ai hết, bởi vì hắn chính là tuyệt sắc thiên kiều bá mị trong lời đồn kia.

Đưa tay day thái dương, Tô Cẩn lắc đầu mệt mỏi, bắt đầu dĩ nãi.

“Lãnh Cô Tuyết, ngươi hà tất phải bức mình bức người như vậy. Tuyết Lạc Viêm cũng đã chết, ngươi cũng nên buông tha cho hắn đi thôi.”

Xoẹt!

Vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo gió mãnh liệt ập tới, trên gương mặt ôn nhuận của Tô Cẩn đã có nhiều hơn ba vết sẹo, máu đỏ thẩm tràn ra thật bắt mắt.

Lãnh Cô Tuyết lạnh giọng, sát khí khủng bố như muốn lăng trì người trước mặt, uy áp khiến người khác không thể thở nổi.

“Câm miệng, ngươi cho người là ai mà dám xen vào giữa ta và hắn? Ta để cho người sống vì lí do gì, tự người là người hiểu rõ hơn ai hết. Hắn là của ta, dù có chết cũng là ma của ta.”

Lãnh Cô Tuyết nhìn Tô Cẩn sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng cong môi.

“Cút đi!”

Tô Cẩn nhìn y, im lặng xoay người rời đi. Hiện tại không nên chạm vào vảy ngược của Lãnh Cô Tuyết, nhất là chuyện về Tuyết Lạc Viêm, nó đã trở thành một danh từ cấm kỵ trong sinh mệnh của y.

Lương đình vắng lặng xào xạc tiếng lá rơi, cơn gió vô tình đánh cành đào rơi tã. Rắc một tiếng, ly rượu trong tay đã vỡ vụn từ bao giờ.

Đáy mắt Lãnh Cô Tuyết lộ ra mặt đỏ nguy hiểm, con ngươi thấp thoáng hung quang điên cuồng.

Àn, y không sai, giết cũng là một loại độc chiếm! Tuyết Lạc Viêm chết, bởi vì y yêu hắn!

Lãnh Cô Tuyết là một kẻ điên!

8. Chương 8

Nếu ngay cả bản thân cũng tự căm ghét chính mình.

Vậy, ai sẽ yêu người đây?

Sương đông nắng sớm kéo dài qua các đồi núi, tiếng chim riu rít đuổi nhau bay sà trên các mái nhà. Xuyên qua màn cửa bằng tre nứa, những tia nắng ban mai lọt vào gian phòng đơn sơ giản dị.

“Đào Phi Ngôn, mới sáng sớm mà người đã nháo cái gì?”

Trên giường, Bạch Lăng Vân nằm nghiêng người nhìn vào tấm chăn đang nhấp nhô phập phồng của hắn. Hơi thở dài, đưa tay vỗ lên đó một cái.

Người bên trong bị nhắc nhở như thế thì thành linh khựng lại, nhưng rất nhanh lại không yên phận mà lọt luôn thất lưng quần chường mắt kia xuống. Bạch Lăng Vân nhíu mày, giữ lấy tay y trầm giọng gọi.

“Đào Phi Ngôn!”

Người bị bắt không hề có chút tự giác, hơi trườn về phía trước áp sát vào thân thể ấm áp của Bạch Lăng Vân. Y thoả mãn than nhẹ một tiếng, bấy giờ mới chịu chui ra khỏi tấm chăn đón lấy ánh mắt đang chếch lên kia.

Y cười, rất hợp lí mà nói.

“Công tử, Phi Ngôn là đang giúp ngài nha! Cũng thật lâu rồi ngài chưa chạm vào ai, Phi Ngôn chỉ là làm việc mình nên làm mà thôi, ghen lâu rất không tốt cho cơ thể!”

Nói rồi còn hợp thời mà huých nhẹ lên người Bạch Lăng Vân, vô cùng phiền tình mà cợt xát tinh tế. Bạch Lăng Vân đưa tay giữ chặt hông y lại, thủ đoạn gợi tình kia quả thật là không thể xem thường.

“Ta chạm vào ai khi nào, ở đâu người đều biết sao?”

Đào Phi Ngôn cười, ngón tay như rắn nước mềm mại khiêu khích trước ngực Bạch Lăng Vân.

“Tất nhiên rồi, ngài nghĩ ta là ai kia chứ! Công tử, đừng từ chối nữa, để Phi Ngôn tới hầu hạ ngài đi! Ta cam đoan, ngài nhất định sẽ rất thoải mái!”

Thấy hắn im lặng, Đào Phi Ngôn ngầm hiểu là hắn đồng ý. Đôi tay vốn lưu luyến bên hông như được cổ vũ mà chạm vào khó hạ của Bạch Lăng Vân, ngay khi Đào Phi Ngôn mỉm cười thắng lợi thì cơ thể y đột nhiên chết cứng.

“Ah...!”

Dục vọng vốn hơi ngắc đầu phần khởi, bỗng dừng lại vào tay người khác khiến y không khỏi ưỡn mình ngâm nga. Đào Phi Ngôn kinh ngạc thở dốc nhìn Bạch Lăng Vân, thấy trong mắt hắn là ý trêu tức không

nói rõ. Y cắn răng, nhịn xuống khoái cảm quen thuộc đang ăn mòn cơ thể. Lí trí nhắc nhở, y không được phép quên lí do mà y có mặt ở đây.

“Phi Ngôn, thích không?”

Thân thể không trôi buột theo chuyển động áp sát vào nhau, nhìn thấy tình tự trong đáy mắt mê ly của Đào Phi Ngôn, Bạch Lăng Vân cười, khẽ cắn lên vành tai y trầm thấp.

“Ha.. Công tử, cầu người đi vào Phi Ngôn! Ừmm.. Khó chịu, bên trong thật khó chịu..!”

Đã quen đạt đến cao trào ở mặt sau, lúc này y thật không thể thỏa mãn với việc chỉ đụng chạm ở phía trước. Cơ thể bứt rứt không yên, sâu trong thâm tâm khao khát dương cụ nóng bỏng mang đến khoái hoạt vô tận kia sẽ đem y xô xiên.

Đào Phi Ngôn rên rỉ ngày một vong tình, không thể đạt đến khoái cảm chân chính khiến y như người chết đuối mà bám víu lấy cọc, không ngừng ở trên thân thể Bạch Lăng Vân mà châm lửa, cốt để dụ dỗ hấn nổi lên ý định mà thượng y.

Bạch Lăng Vân ngưng mắt nhìn người đang vịn vẹo như xà, nhận thấy y thật sự khó chịu, cuối cùng vẫn là thở dài một tiếng, vòng tay ra sau nhẹ nhàng đâm vào tiểu huyết từ lâu đã chảy máu thủy kia.

“Ừm..!”

Tuy không phải là thứ mà y thật sự mong đợi, nhưng ít nhiều gì cũng giúp y giải tỏa được phần nào ngứa ngáy bức người phát điên kia. Đào Phi Ngôn nâng chân, phối hợp để tay Bạch Lăng Vân ra vào càng thêm thông thuận. Y liếm môi, khao khát nhìn khối thân thể nam tính bên dưới.

Từ lần đầu tiên Bạch Tư Mạc đưa y đến gặp người này, y đã muốn hấn rồi. Bạch y nam nhân giữa căn nhà đơn sơ mỉm cười trong gió mát, thật khiến lòng người rung động.

Bạch Tư Mạc bảo, đó là con của một kẻ tiện nhân, so với y còn muốn tiện hơn.

Bạch Tư Mạc bảo, có muốn biết bộ dạng âm đấng của hấn khi mở ra hai chân trông như thế nào không? So với y, tiện lại càng thêm tiện.

“Đào Phi Ngôn, ở bên cạnh hấn, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho hấn đối với người nổi lên dục vọng. Chỉ cần người có thể nắm được tâm hấn, tin tưởng ta, vàng bạc châu báu bản thiếu gia nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Môi lưỡi nóng bỏng không ngừng cắn xé da thịt, Bạch Tư Mạc khi xa khi gần mà thủ thủ bên tai y. Trong bóng tối, Đào Phi Ngôn nhếch môi mỉm cười.

Ngay từ đầu, y đã muốn nhúng chìm người này rồi!

“Ah....! Công tử, thật thoải mái! Ừm ừm..! Công tử, chạm vào ta! Ha, cầu ngài chạm vào ta.. Ừm!”

Đào Phi Ngôn phóng túng rên rỉ, y bắt lấy tay Bạch Lăng Vân chạm vào nhũ tiêm đâm đâm, khi nặng khi nhẹ xoa nắn mang đến trùng trùng kích thích. Giống như hồ ly chuyên đi dụ dỗ nam nhân, Đào Phi Ngôn hai má ửng đỏ không ngừng thở dốc, vẻ mặt thanh tú lúc này lại tăng thêm mấy phần mị hoặc. Y mỉm cười cầm lấy bàn tay đang vuốt ve lồng ngực kia lên liếm mút, nhưng ánh mắt một khắc cũng không rời đi Bạch Lăng Vân, mị ý phong tình trong đáy mắt đủ để hấp hồn bất kì nam nhân nào, thủ đoạn mê hoặc vô cùng cao siêu.

Bạch Lăng Vân nhìn Đào Phi Ngôn chơi đùa với tay mình, cả cái miệng trên lẫn miệng dưới đều cắn rút tạo ra âm thanh dâm mĩ không phù hợp với căn phòng. Chẳng biết là nghĩ gì, đáy mắt hấn trầm xuống, ở thời điểm Đào Phi Ngôn nâng người lên thì rút tay ra.

Bỏ qua ánh mắt kinh ngạc đến không thể tin được của Đào Phi Ngôn, Bạch Lăng Vân xoay người đè y bên dưới, đôi tay thon dài nắm lấy bộ vị yếu ớt của y, nặng nhẹ cao thấp trượt dài.

“Từ giờ, người chỉ được phép phóng xuất ở mặt trước. Nếu để ta biết được người lén lút chạy đi thỏa mãn phía sau của mình, nhớ kĩ, sau này không cần đến đây nữa.”

Thời điểm Đào Phi Ngôn là người bắn ra được thứ gì đó, y rút cuộc cũng mệt nhọc ngất đi trong giọng nói uy nghiêm từ tính.

.

.

Đường xá chợ búa lúc nào cũng tấp nập đông người, mà trên đường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía một nam nhân ăn mặc sang trọng, nhưng kiêu đi thì vô cùng kì quái kia.

Đào Phi Ngôn sắc mặt kém tới cực điểm, hung hăng đậm bước mà đi, tâm trạng phải nói là vô cùng tồi tệ. Nói trắng ra, y là dục cầu bất mãn.

Kể từ ngày Bạch Lăng Vân ra cái yêu cầu chết tiệt kia, cũng gần mười ngày rồi y chưa có quan hệ xác thịt với ai. Ban ngày tấn công thì bị hấn mời uống trà đàm đạo, nửa đêm có trèo lên được giường thì cũng bị gói như bánh chưng mà ôm quăng xuống góc. Trước đây khuê phòng tịch mịch còn có thể dùng dụng cụ này nọ để an ủi, nhưng hiện tại nếu như để Bạch Lăng Vân biết được y dùng những thứ đó, hậu quả là y sẽ bị treo lên trần nhà mà quang môn Nguyên đêm.

Đào Phi Ngôn cắn răng. Y thật sự là hận chết cái vẻ mặt mỉm cười giảo hoạt kia.

“A!”

Mãi lo tức giận, Đào Phi Ngôn hiếm khi bắt cần đâm sầm vào người khác. Y ôm trán, lùi về sau nữa bước.

“Xin lỗi, ta không..”

“Ồ ồ, xem ai đây này! Chẳng phải là Đào Phi Ngôn - đệ nhất tiểu quan của Ngọc Lâu quán sao? Thật trùng hợp nha, có muốn vui vẻ một chút không?”

Liếc mắt nhìn đám người từ đâu xuất hiện cố tình chặn đường, mặt Đào Phi Ngôn trầm xuống, môi cong lên nở nụ cười chiêu bài quen thuộc.

“Các vị đại nhân lượng thứ, Phi Ngôn đã không còn là người của Ngọc Lâu quán nữa. Thỉnh các vị đại nhân nhường đường cho, Phi Ngôn còn có việc..”

Bốp!

Một cái bạt tai vang dội giáng xuống, Đào Phi Ngôn ăn đau lệch hẳn mặt sang bên. Tên cầm đầu nắm tóc kéo y đi, vẻ mặt đã không còn kiên nhẫn.

Trong ngôi miếu hoang đổ nát, tốp ba bốn nam nhân thô kệch đè một thanh niên đáng người mảnh khảnh xuống nền đất dơ dáy, ở trong tiếng mắng chửi tục tĩu mà thi nhau xâm chiếm y.

Phía dưới lần lượt bị đâm chọc không thương tiếc, tinh dịch ô uế chảy dài từ khe huyết xuống bấp đù, đọng thành một mảng nhớp nháp trầy lác. Phía trên lại bị nhồi một cây côn thịt bắn thủng, mùi hôi thối do lâu ngày không tẩy rửa đủ để khiến người khác nôn oẹ.

Đào Phi Ngôn quỳ gối trên sàn, phía sau bị kiềm giữ không cho nhúc nhích. Y thậm chí còn chủ động nâng người phối hợp với kẻ kia, ra sức cắn nuốt cả hai cây côn thịt đang lần lượt đi vào. Da thịt trắng nõn bị bọn người không thương tiếc vận lực ngắt nhéo, đọng thành từng mảng xanh ứ bầm ghê mắt trải dọc cơ thể. Đào Phi Ngôn rên rỉ, đau đớn đi kèm với khoái cảm chính là thứ y học được để sinh tồn.

Lẽ đời bạc bẽo, thời gian lại càng vô tình. Đào Phi Ngôn sông soài nằm dài trên đất, hai chân vô lực mở rộng không thể khép lại. Đám nam nhân cười tục tăng kéo quần lên, đưa mũi giày đá đá chọc vào miệng huyết sưng tấy của Đào Phi Ngôn, thỏa mãn thứ thú tính biến thái tà ác của mình.

Đào Phi Ngôn thầm nghĩ, nếu y còn sức nhất định sẽ cười thật to. Cười vào mặt bọn người vừa thương y, cười vào cái tâm thân rách nát đê tiện này.

“Nếu ngay cả bản thân cũng tự căm ghét mình. Vậy, ai sẽ yêu người đây?”

Đào Phi Ngôn trừng mắt, kinh ngạc đến quên cả cử động nhìn Bạch Lăng Vân một thân y sam bước vào. Người nọ tựa như trích tiên không nhiễm bụi trần, khinh phiêu dạo bước đến gần bên y.

“Người là ai? Khôn hồn thì đừng xen vào chuyện của bọn ông!”

Một tên hung hăng bước ra chắn đường Bạch Lăng Vân, những tên khác cũng bày ra vẻ mặt dữ tợn mà hăm he. Bạch Lăng Vân nhú mày, chẳng nhiều lời đôi co, cứ thế một cước liền giải quyết tất cả.

Bạch Lăng Vân tháo chiếc áo bên ngoài phủ lên người Đào Phi Ngôn, cúi xuống đem y bế vào lòng. Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Đào Phi Ngôn, một đường không nói gì im lặng mà đưa y rời đi.

Gió nhẹ lướt cành cây lá rụng, Đào Phi Ngôn nghiêng đầu tựa vào bờ vai vững trãi. Y nhắm mắt, đem giọt nước uất ức, phần hận, tủi nhục tưởng chừng như đã quên lãng kia, vùi sâu vào lồng ngực ấm áp dày rộng.

9. Chương 9

Ta đời này sở cầu không nhiều.

Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Vui thì cười, buồn thì khóc.

Và, không cần lại một lần nữa si tâm.

“Phụ thân, ta kiên quyết không tán thành!”

Trong nhà chính trạch gia, Bạch Tư Mạc khuôn mặt khó coi, đối diện với tấm lưng nam trung niên phía trước, không khỏi nghiêng răng cắn hận.

Có lầm hay không? Y vì Bạch gia làm nhiều việc như vậy, không chỉ tiếp thu sinh ý rồi mở rộng ra nhiều phân nhánh khác, mà tiền đồ của Bạch gia trong tay hắn cũng xán lạn vô cùng. Ấy thế mà người phụ thân này lại không biết tốt xấu, đối với y vẫn một mực giữ thái độ không mặn không nhạt, thật là làm y tức chết đi được.

Gì mà để tên tiện nhân Bạch Lăng Vân kia chưởng quản xưởng tơ lụa chứ? Đây đúng là bức y tạo phản mà.

Nhìn ra bất mãn của Bạch Tư Mạc, Bạch Trung Sơn vẫn giữ thái độ bình tĩnh nói.

“Mạc nhi, đừng cho là phụ thân không biết mấy năm gần đây người đã làm chuyện tốt gì. Sở dĩ ta đối với người mất nhắm mắt mở, đều là vì mẫu thân quá cố của người trước khi lâm chung đã cầu ta phóng cho người một đường lui.” Hắn đảo mắt, giọng không khỏi trầm xuống nhìn Bạch Tư Mạc mím môi: “Người hại lão tử hai chân phế bỏ, cả đời chỉ có thể ngồi trên xe lăn, ỷ khuất thế nhi của hắn hai người cùng chịu tội. Lại hại ngũ muội của người thất thân phải gả cho tri huyện đại nhân, từ đây trở thành thê thiếp thông phòng cho kẻ mặt người dạ thú đó. Ngay cả thất nhi đứa bé vô tội vừa chào đời một năm, người cũng ngoan tâm thủ hạ không lưu tình.”

Thấy Bạch Tư Mạc tái mặt, hiển nhiên không nghĩ đến mọi hành động của y đều không qua được mắt của người phụ thân này, tâm y không khỏi chùng xuống. Bạch Trung Sơn giọng điệu bình thản, trong lời nói không nghe ra tâm tình gì.

“Mạc nhi, ta đánh giá cao thủ đoạn cũng như cách làm việc dứt khoát của người, sẵn sàng hi sinh mọi thứ xung quanh để đạt được lợi ích cao nhất. Nhìn người như vậy, lại có một phần giống như ta năm xưa. Chỉ ít, chúng ta đều là những kẻ tay nóng tim lạnh. Thân tình gì đó, chỉ là phù phiếm mây bay.”

Bạch Tư Mạc ngẩng lên nhìn phụ thân y, có chút kinh ngạc nhìn người được mệnh danh là “Thiện nhân” mà toàn trấn biết đến.

Bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của nhi tử, Bạch Trung Sơn nhếch môi cười khê, vỗ nhẹ lên vai y.

“Có biết vì sao mà trong năm người bác của người, ta là con thứ mà vẫn có thể ngồi lên chiếc ghế gia chủ hay không? Chính là vì ta đối với bọn hắn có lòng khoan dung, đặc biệt đẩy toàn bộ những thứ có lợi ích về phía bọn hắn. Chẳng cần động tay làm gì nhiều, vẫn có thể vui thích ngồi phía sau xem một màn huynh đệ tương tàn.”

Bạch Trung Sơn cười âm trầm, hài lòng nhìn khuôn mặt của nhi tử biến sắc.

“Người nên học cách mỉm cười đối với địch nhân của mình, mặc cho thâm tâm có chán ghét phản cảm đến độ nào. Đôi khi lòng khoan dung và nhân từ đúng lúc, lại là nhát dao chí mạng khiến cho đối phương muốn ngẩng đầu cũng không được. So với ta ngày xưa thì người có lợi thế hơn nhiều, nhưng ta không mong người dùng nó để phô trương danh tánh của mình. Đã là một thương nhân thì không nên chỉ tham ở lợi ích trước mắt, mà còn phải suy tính cho lợi ích lâu dài. Ta nói vậy, người nghe có hiểu?”

Bạch Tư Mạc sững sốt, ngẫm lại thì y đúng là có hơi vội vàng. Nghe được phụ thân nhắc nhở, cũng sáng tỏ được thái độ của hần đối với mình, Bạch Tư Mạc không khỏi vững dạ mỉm cười, đối với hần chấp tay cúi người.

“Đa tạ phụ thân giáo huấn, nhi tử quả thật là thiếu sót đầy người. Cũng may mà nhờ có phụ thân kịp thời lên tiếng nhắc nhở, nhi tử mới chưa làm ra chuyện gì quá mức không thể cứu vãn. Lời dạy của phụ thân, nhi tử xin ghi lòng tạc dạ.”

Bạch Tư Mạc nâng mắt, đối với phụ thân y nở nụ cười chỉ hai người mới hiểu.

“Người nhớ kĩ là tốt, ta trông đợi vào tháng ngày sắp tới của người.”

Đôi phụ thân đạt được nhận thức chung nhìn nhau cười, mà bên ngoài, Bạch Lăng Vân tựa vào thân cây cũng mỉm cười.

Quả nhiên, trên đời làm gì có bữa tiệc nào miễn phí. Trách làm sao mà Bạch Trung Sơn dễ dàng đáp ứng để cho y dọn ra ngoài, còn mua hẳn một gian tử hợp viện rộng lớn dưới danh nghĩa của y. Xem ra ngay từ đầu đều có ý đồ cả, người này sớm đã muốn tống y ra ngoài để cho y tự sinh tự diệt. Y mở miệng xin li khai lại vào đúng mục đích của hần, Bạch Tư Mạc thì có thể tiện tay hủy diệt y, mà hần thì có thể ở một bên tiếp tục làm “Tử phụ”, quả thật là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Không thể không khen, tâm tư của Bạch Trung Sơn quả thật là quá sâu. Bạch Tư Mạc kia tưởng chừng như thông minh mà giương giương tự đắc, thật ra cũng chỉ là một quân cờ được thiết kế tỉ mỉ trên tay người mà thôi.

Bạch Lăng Vân vuốt cằm, khoé miệng nhẹ cong.

Bất quá, kể từng là ma giáo giáo chủ như y sẽ dễ dàng để cho người khác tính kế mình như vậy sao? Đương nhiên là không có khả năng rồi. Muốn từ trên người y chiếm lấy tiện nghi, còn phải xem bản lĩnh và cái giá phải trả sau đó nữa.

Một làn gió thổi qua táng bay vài chiếc lá khô, bóng dáng bên dưới tàng thụ từ lâu đã biến mất.

“Công tử, người về rồi! Nha, cũng vừa lúc đến bữa ăn xế. Công tử, người muốn ăn mặn một chút hay muốn ăn nhạt?”

Vừa thấy Bạch Lăng Vân từ ngoài bước vào, Đào Phi Ngôn vội vàng mừng rỡ đón tiếp, còn luôn miệng ân cần hỏi han.

Bạch Lăng Vân nhướng mày, hơi nghi hoặc một chút theo hần vào trong, bản năng trả lời: “Mặn đi!” Dù sao y cũng không phải người ăn chay.

“Nha, đã biết.”

Nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của Đào Phi Ngôn, Bạch Lăng Vân càng thêm nghi hoặc. Gia khóa này hôm nay rốt cuộc là làm sao?

Còn chưa kịp để y lí giải ý tứ của hần, đã thấy Đào Phi Ngôn vừa đỏ mặt vừa bóc từng lớp y phục của mình, đối với y đánh cái mị nhân thâm tình.

“Công tử, người còn chờ gì nữa, mau ăn người ta đi thôi!”

Ra đây là “bữa mặn” trong miệng hần à? Nói tới nói lui, vẫn là dụ dỗ muốn y thượng hần?

Khóe miệng Bạch Lăng Vân co giật.

“Ta nghĩ kĩ, dạo này ăn nóng nhiều nên cơ thể có chút trướng, vẫn là ăn thanh đạm điều tức lại cơ thể thì tốt hơn.”

Chứ “bữa xế” này y căn bản nuốt không nổi!

Đào Phi Ngôn nghe vậy thì đứng đĩnh đi lên, làm như không xương mềm mại ngã vào người Bạch Lãng Vân, ngay khi y cúi xuống thì chuẩn xác hôn lên cánh môi mỏng khiêu gợi.

“Người làm gì?”

“Công tử, chẳng phải người muốn ăn lát sao? Ta là đang hầu hạ người nha. Lại đến, hôn một cái!”

Bạch Lãng Vân đen mặt đẩy cái người đang chu môi muốn nhào tới. Thì ra, dù là chọn bữa mặn hay bữa nhạt, kết quả vẫn là gia hỏa này muốn chiếm tiện nghi y.

Đưa tay gõ nhẹ trán Đào Phi Ngôn một cái, Bạch Lãng Vân lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

“Người đứng là vẫn chứng nào tật nấy! Còn ra thể thống gì, mau đem y phục mặc vào!”

Nhìn Bạch Lãng Vân xoay người rời đi trạch viện, Đào Phi Ngôn vội vàng nhặt lên y phục dưới đất, ủy khuất nổi gót theo.

“Công tử, người ta đã hơn cả tháng nay khuê phòng tịch mịch rồi. Người thương xót giúp ta an ủi đi, một mình người ta không thể tự tới được. Ô ô, nghĩ nhịn đến muốn hỏng luôn rồi!”

Bạch Lãng Vân mắt diếc tai ngơ mặc kệ người phía sau khóc lóc âm ỉ, đứng hện lại đến tàng cây phía sau vườn thả mình ngồi xuống. Đây tựa hồ đã là thói quen của y, thói quen cùng Diệp La Đan ngẩng người nhìn trời.

Đào Phi Ngôn thấy Bạch Lãng Vân trầm tư, cũng an phận không khóc nháo mà tìm một chỗ tốt lủi lên người y ngồi. Hắn biết Bạch Lãng Vân đối với hắn có sự dung túng đến kì lạ, bởi vậy nên mới hết lần này đến lần khác khiêu khích sự nhẫn nại của y, cũng vì y mà lâm vào trầm mê không dứt.

Trái với thân hình cân xứng kiện mĩ của Bạch Lãng Vân, hình thể của Đào Phi Ngôn nhỏ xinh hơn nhiều. Hắn dịch mông nép vào lồng ngực y, tay càng thêm quá phận cầm lấy tay Bạch Lãng Vân đưa đến nơi “đã nhịn hơn cả tháng trời”, khi nặng khi nhẹ chà xát, thỏa thích phóng túng tiếng rên rỉ mê người.

Trán Bạch Lãng Vân rơi vài giọt đen. Gia hỏa này đúng là càng ngày càng không biết kiêng kị!

“Hmm..”

Để mặc cho Đào Phi Ngôn dùng tay mình làm loạn, hết niết ngực lại sờ đến cái miệng nhỏ nhắn đang khao khát bên dưới, tuy chỉ còn kém chưa cắm vào, nhưng chừng đó cũng đủ để hắn thỏa mãn đến không nói nên lời.

Đào Phi Ngôn ngửa cổ nuốt khan, hầu kết nhẹ trượt xuống mê người, mông theo bản năng chậm rãi cọ xát lên lớp vải mềm mại của Bạch Lãng Vân. Y phục mà ban nãy hắn khoác hờ lên người, giờ đã tụt xuống hơn phân nửa lộ ra đầu vai trắng nõn mềm mại.

“Ha.....Ừm.....”

Động tác của Đào Phi Ngôn càng lớn, cơ thể cũng thoải mái phát diên, nhưng vật cứng bên dưới lại không cách nào phát tiết được. Hắn khó chịu đến phát khóc, nghiêng đầu rưng rưng nước mắt nhìn Bạch Lãng Vân cầu cứu, trái lại bắt gặp một đôi nhãn mâu sâu thẳm của y.

Đào Phi Ngôn cắn răng, liều mạng chà xát, mãi đến một lúc lâu sau đó khi hắn phóng thích được thì toàn thân đã mềm nhũn, ngã ra người phía sau há miệng thở dốc.

Bạch Lãng Vân cũng không nhẫn tâm làm khó hắn, dùng tay áo lau đi mồ hôi trước trán rồi ôm hắn tựa vào tàng thụ.

Đào Phi Ngôn lúc này tựa như một chú mèo lười biếng, hắn đặt đầu trước ngực đưa tay ôm vòng lấy Bạch Lãng Vân, híp mắt đầy thỏa mãn.

“Công tử, người hay nhìn trời lắm! Ta nghe người ta nói, thường những người như công tử, trong tâm thường có ẩn khuất gì đó khó cùng người khác giải bày. Công tử, người có mong muốn gì chưa thực hiện được sao?”

Đáy mắt Bạch Lăng Vân thoáng lướt qua một mảnh u ám, y cười.

“Sớm đã không còn. Ta đời này sở cầu không nhiều. Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Vui thì cười, buồn thì khóc. Và, không cần lại một lần nữa si tâm.”

Y cúi đầu, tay vuốt nhẹ lên lọn tóc rối trước mặt hắn.

“Còn người thì sao? Người mộng gì?”

Đào Phi Ngôn trầm tư không nói, chỉ là vùi đầu nép càng sâu vào người Bạch Lăng Vân, tay cũng siết chặt áo y.

Bạch Lăng Vân cười lắc đầu, cũng không ép hắn, lần nữa ngẩng lên nhìn trời.

Ở trong lồng ngực ấm áp dày rộng, hốc mắt Đào Phi Ngôn hoe hoe đỏ.

Hắn biết, cả đời này hắn cũng không với được giấc mộng của mình. Chi bằng đừng tham lam mê luyện thêm nữa, cứ như thế này là tốt nhất rồi.

Gió nhẹ phất, cành thụ già xào xạc lay động. Bạch Lăng Vân ôm Đào Phi Ngôn ngồi thật lâu dưới tàng cây chưa li khai.

10. Chương 10

Chỉ vậy thôi rồi đi qua một đời..

Ánh đèn mờ nhạt lay động trên dãy hành lang, gió lùa đập vào khung cửa rung lên bần bật giữa căn phòng sáng ảm. So với không khí rét buốt bên ngoài như đánh vào tận xương tủy lúc này, thì không khí trên bàn ăn lại càng thêm mấy phần lạnh lẽo.

Không ai nói với ai một lời, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng chén đĩa va chạm và tiếng phân phó người làm trong nhà. Bạch Lăng Vân quy củ dùng cơm, trừ phi được hỏi đến bằng không cũng im lặng chẳng đoái hoài.

“Vân nhi, người ở bên ngoài vẫn tốt chứ? Nếu cảm thấy có gì không thích hợp, đừng ngại cứ theo cùng phụ thân nói, phụ thân nhất định sẽ không để người thiệt thòi.”

“Tạ phụ thân quan tâm, nhờ người và đại ca chiếu cố, nhi tử sống rất khoái hoạt, cũng không có chỗ nào không thích hợp.”

Bạch Trung Sơn vuốt râu cười.

“Đều là người một nhà, không cần phải khách khí, nếu cần gì thì cứ theo đại ca người lấy.”

“Dạ, nhi tử đã biết!”

Nhìn Bạch Lăng Vân trên dưới bày ra một bộ hiểu chuyện, Tôn Trung Sơn chỉ cười không nói, nhưng mặt sáng nơi đáy mắt lại lạnh lùng lóe lên. Hắn có điểm không nhìn thấu người con thứ hiện tại.

Cơm đã dùng xong, trà nước cũng đã thưởng. Tôn Trung Sơn gật đầu, đối với Bạch Tư Mạc và Bạch Lăng Vân nói.

“Hai người các người theo ta đến thư phòng, những người khác không có chuyện gì thì lui về nghỉ sớm.”

Nói rồi tự mình đi trước, để lại không khí trong phòng càng thêm trầm mặc.

Đại phu nhân liếc mắt nhìn Bạch Lăng Vân ung dung tiêu sái, không khỏi mở miệng châm chọc.

“Uh, quả nhiên không sai, người với mẫu thân người đúng là một dạng người. Trước đây là mẫu thân người lấy cái chết để uy hiếp lão gia viết tên người lên gia phả, còn bây giờ là đến lượt người giả chết để làm cho lão gia đối với người nảy sinh thương tiếc. Đúng là thân tiện thì hạ đẳng, mẫu tử người cũng thật lắm mưu mô.”

Bạch Lăng Vân trong lòng cười lạnh, bề ngoài vẫn thản nhiên như không, đối với nữ nhân miệng lưỡi chanh chua kia chấp tay đối đáp.

“Đích mẫu quá lời, ta so với ngài chẳng qua chỉ là phận tiểu bối, luận về mưu mô tài cán, sao có thể nhận qua mặt được người chỉ mất hai năm đã ngồi lên chiếc ghế nữ chủ nhân nhà họ Bạch. Có thể từ ngũ di nương lên tới vị trí này, bản lĩnh quả nhiên không tầm thường!”

“Người...!?”

Nghe Bạch Lăng Vân nói xong, đại phu nhân quả nhiên tức đến muốn học máu.

Từ khi nào mà một kẻ luôn luôn cúi đầu chịu sự đả kích của bà, lại có thể nhanh miệng giáo huấn mồm mép như vậy? Trước đây đều là một bộ dáng ngoan ngoãn ẩn nhẫn chịu đựng, cho dù có bị đánh hay mắng chửi cũng bày ra vẻ mặt cam tâm tình nguyện, chẳng lẽ dạo quanh một vòng quỹ môn quan tính tình liền đại biến như vậy sao?

Nhưng dù có nói thế nào đi chăng nữa, thì cục tức này cũng khó lòng mà nuốt xuống được.

“Người giỏi lắm nghiệt súc, cho người ăn cho người mặc, bây giờ còn dám trả treo với ta sao?”

Đại phu nhân tức giận lâm đầu liền dùng hết lực muốn đánh xuống Bạch Lăng Vân, nhưng bà lại không thấy được đáy mắt lạnh lùng xen lẫn lệ khí bức người kia.

Bạch Lăng Vân nhếch môi. Nữ nhân này đúng là tự tìm đường chết, y vốn chẳng phải loại người lương thiện gì, giết một hay mười người đối với y đều như nhau cả thôi, cái quan trọng, chỉ là phương thức chết như thế nào. Là một đại ma đầu từng gây sóng gió trên giang hồ, một thân thủ đoạn của y cũng không phải chỉ là nói chơi cho có.

Thình lình cánh tay vốn nên đáp xuống mặt y bỗng dừng bị giữ lại, Bạch Lăng Vân nâng mắt liền trông thấy Bạch Tư Mạc lạnh nhạt nhìn y. Đại phu nhân cũng quay lại, nhận ra người giữ tay bà là ai, sắc mặt liền vắn vẹo tức giận.

“Mạc nhi, con đang làm gì? Buông mẫu thân ra, mẫu thân muốn giáo huấn tên nghiệt súc không biết phân biệt trên dưới này!”

Bạch Tư Mạc nhú mày.

“Mẫu thân, phụ thân còn đang chờ ta và y ở thư phòng. Nếu bây giờ người giữ y lại giáo huấn làm chậm trễ thời gian của phụ thân, mẫu thân, ta thật không biết phụ thân sẽ đối với người như thế nào?”

Lời của nhi tử như thức tỉnh bà, hơn ai hết, bà vô cùng rõ ràng tính tình của Bạch Trung Sơn. Người đàn ông này ngoài mặt thì thương con yêu cháu, nhưng chỉ khi đóng cửa lại, chỉ mình bà mới biết được sự hung tàn qua từng trận đòn roi của hắn.

Cầm tức nhìn Bạch Lăng Vân một cái, đại phu nhân nghiêng răng phát tay áo bỏ đi. Bạch Tư Mạc nhìn theo, không nói gì chỉ chậm rãi xoay người đi ra cửa.

“Đại ca, người làm rơi!”

Bạch Tư Mạc khựng bước, quay lại nhìn Bạch Lăng Vân cười tủm tỉm bước tới.

“Của người!”

Đưa cái túi hương tới trước mặt Bạch Tư Mạc, chỉ liếc qua một cái hắn đã ngẩng lên vẻ mặt quái dị nhìn y.

“Không phải của ta!”

Bạch Lăng Vân nhướn mày: “Nếu ta không lầm, nó rõ ràng là vừa rớt ra từ người của đại ca người!”

Bạch Tư Mạc cười giễu, cầm lấy cái túi hương khê niết, đáy mắt khinh thường đảo sang nhìn Bạch Lăng Vân.

“Vốn chỉ là tùy tiện đeo bên người, đừng tự mình đa tình.” Hắn lạnh nhạt vứt cái túi cho y: “Đồ của mình thì tự mà giữ lấy, đừng đem những thứ tầm thường này để tiếp cận với ta!”

“Nói vậy là sao?”

Nhìn Bạch Lăng Vân nhíu sâu mày nghi hoặc, Bạch Tư Mạc không nói rõ tư vị trong lòng như thế nào, nhưng ngoài miệng vẫn giữ ý cười trào phúng.

“Đừng nói với ta, ngay cả đồ của người mà người cũng không nhớ đi? Ân, chẳng phải lúc đó còn học theo nữ nhân hăng hái đi thêu thùa sao, mới đó mà đã quên nhanh như vậy?”

Chính xác là vậy!

Bạch Lăng Vân triết để đứng hình, mặt cũng đơ ra một khúc. Thật khó mà hình dung được một đại nam nhân cao hơn 1m7, lại có thể ngồi ung dung xỏ kim thêu từng đôi long phượng tinh xảo như thế này.

Bạch Lăng Vân day trán. Mỗi người một sở thích, y cũng không có ý kiến gì, chỉ là.. Bạch Lăng Vân cười khổ. Hóa ra cái khổ thêu hoa mà Đào Phi Ngôn vừa đào ra từ đồng đồ của y, lại là kiệt tác của Bạch Lăng Vân trước đây làm sao? Rất.. ngược tâm đi!

Bạch Lăng Vân nhìn cái túi hương, chỉ cười một cái rồi thu hồi vào tay áo.

Đã là đồ của cố chủ, vậy thì y có nghĩa vụ giúp hắn thu hồi, bao gồm cả đoạn tình cảm gần như tuyệt vọng này.

“Nếu đã là đồ của ta, vậy thì ta sẽ mang về. Đa tạ đại ca đã giúp cất giữ trong thời gian qua.”

Hơi khép mắt đối với người kia gật đầu, Bạch Lăng Vân không hề lưu luyến nâng bước rời đi.

Ngoài cửa, những bông tuyết đầu mùa đã bắt đầu rơi.

.....

Thời điểm bước ra khỏi tiền viện, xa xa đã thấy bóng người co rúm đứng dưới tán cây giữa một trời tuyết trắng. Thân ảnh đơn bạc như hòa vào gió tuyết, khiến cho người ta có loại lỗi giác hết như người nọ có thể biến mất bất kì lúc nào.

Bạch Lăng Vân neho mắt. Kia còn không phải là Đào Phi Ngôn sao?

Người được nhắc tên lúc này đang ôm lấy mình run rẩy, cái đầu nhỏ nhắn luôn luôn ngông nghênh thì giờ đây hết như con rùa nhỏ chui rúc vào trong mai. Vài bông tuyết nghịch ngợm như nô đùa chạm vào chóp mũi hắn, khiến cho hắn đánh tiếng hắt xì rõ to rồi co đầu lại, trông thiệt là chọc người thương yêu. Dư quang nơi khóe mắt làm như vô tình đảo qua đại môn của Bạch gia, ngay lập tức, trong đôi mắt hắn hết như chứa đựng những bông tuyết xinh đẹp bùng lên hào hứng vô cùng.

“Công tử!”

Đào Phi Ngôn chạy tới bổ nhào vào người Bạch Lăng Vân, hai tay giữ chặt lấy lớp lông thú mềm mại cọ mặt làm nũng.

“Người ngu ngốc sao, trời lạnh như vậy còn đến đây làm gì, cũng không biết mặc thêm nhiều áo, người coi người là người đá à?”

Bạch Lăng Vân mím môi, ngón tay thon dài lướt qua đỉnh đầu của Đào Phi Ngôn phủi đi bông tuyết ở bên trên. Đào Phi Ngôn trông thấy, ý cười càng thêm sâu, càng thêm ra sức chui rúc vào người Bạch Lăng Vân.

“Không lạnh không lạnh nữa, có công tử là hết lạnh rồi, hi hi!”

“Ngu ngốc!”

Bỗng nghĩ tới gì đó, Đào Phi Ngôn đột nhiên ngẩng đầu.

“Công tử, người lạnh không?”

Bạch Lăng Vân cười, lắc đầu.

Y dẫu sao cũng là người luyện công, tâm pháp thiên về thể hàn. Nhớ lại năm đó là chính tay phụ thân ném y vào đầm băng, tuy hậu quả là suýt chút nữa thì y đã mất mạng, nhưng cũng nhờ vậy mà luyện thành một thân công phu.

Bạch Lăng Vân cười. Đối cái lạnh, y từ lâu đã không còn cảm giác.

“Công tử, ngài không lạnh nhưng người ta thì còn lạnh nha!”

Vạt áo bông dường bị kéo xuống, Bạch Lăng Vân còn chưa kịp nghi hoặc thì đã thấy Đào Phi Ngôn rướn người lên chạm nhẹ vào môi y. Chỉ như chuồn chuồn lướt qua, nhưng độ ấm kia quả thật là khiến lòng người rung động.

Đào Phi Ngôn đặt chân xuống, đáy mắt luân chuyển mang theo sóng nước dịu dàng mỉm cười.

“Không lạnh nữa rồi!”

Bạch Lăng Vân đưa tay xoa cái gương mặt không có chút gì gọi là ấm áp kia, chợt y cúi đầu, mút nhẹ lên đôi môi còn đang khép mở, chiếc lưỡi ấm nóng nhẹ nhàng len lỏi vào..

“Ừm...” Hôn đến khi toàn thân Đào Phi Ngôn đều run lên vì nức nở, Bạch Lăng Vân liền tách ra khỏi hắn. Ngón tay cái vuốt nhẹ lên đôi môi ẩm ướt, âm thanh trầm thấp tựa như men rượu say lòng.

“Nếu không lạnh nữa, vậy thì về thôi!”

Đào Phi Ngôn từ trong mê ly hồi thần, bắt gặp ánh mắt của y liền ngượng ngùng cúi đầu nhỏ giọng.

“Dạ, công tử!”

Trên đầu bông nặng hơn một tầng vải, là tấm áo da cừu của Bạch Lăng Vân. Y không nói gì, chỉ lẳng lặng đưa tay nắm lấy tay hắn rồi kéo về phía trước.

Bên dưới tấm áo, Đào Phi Ngôn liếc mắt nhìn tay của hắn được tay của Bạch Lăng Vân bao bọc lấy bên trong, lần đầu tiên trong đời hắn thế nhưng lại cười ngây ngô, hai răng máy đỏ trên mặt đủ để làm tan cả tuyết trời.

Nếu có thể, hắn muốn cùng công tử cứ thế đi qua một đời.

Chỉ vậy thôi....

Cách đó không xa, trường bào nhẹ phất, sáng tối chồng chất lên nhau khiến cho gương mặt Bạch Tư Mạc không phân rõ cảm xúc.

11. Chương 11

Cứ nghĩ quay lưng với quá khứ thì tâm sẽ không đau.

Hóa ra, đều chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Lầu son gác tía, giữa đình nở rộ một đóa liên hoa. Tì bà gieo thanh, âm trong âm đục tựa như tiếng than oán giữa hồng trần.

Gió nhẹ phất, mảnh lụa lung lay. Ngón tay thon dài tựa như nõn ngọc lả lơi nâng lên ly rượu, da thịt mềm mại như có như không khẽ chạm áp sát. Khóe môi nâng lên, dung nhan âm nhu tinh tế nhẹ nhàng mỉm cười.

“Nhị thiếu gia, Ngọc nhi kính ngài!”

Dù có xinh đẹp thế nào đi chăng nữa thì nam nhân vẫn là nam nhân, bất kể đối phương có bày ra tư thế phong tình vạn chủng gì, Bạch Lăng Vân chỉ thản nhiên tiếp nhận, không từ chối cũng không nhiều lời. Trái lại, người tự xưng là Ngọc nhi bấy giờ đang không ngừng thăm oán không thôi.

Người này là đầu gối sao? Hắn đã ám chỉ rõ ràng đến vậy mà người này còn hơi lạnh nhạt không nhìn tới, đây là xem thường sức quyến rũ của hắn không đủ?

Ngọc nhi cắn môi, chưa bao giờ cảm thấy khuất nhục như bây giờ. Hắn đầu sao cũng là đệ nhất danh bài của Di Hương quán, bình thường nam nhân tìm đến hắn, chưa chắc hắn đã có tâm tình đàn cho một khúc hướng chi là tự hạ mình lấy lòng như thế này. Khó khăn lắm mới tìm được nam nhân hợp ý, nhưng phản ứng của y đối với hắn lại chẳng khác gì là mặt nóng áp mông lạnh. Thật làm cho người ta phải tức chết!

Một tiếng đàn một ly rượu xong, Bạch Lăng Vân đối với người đang ngậy ra đứng lên mỉm cười từ tốn.

“Đa tạ đã chiêu đãi, cáo từ!”

Ngọc nhi ngơ ngác, trực giác nói với hắn không thể để cho y đi. Nhưng nhìn nụ cười thập phần ung dung mỹ lệ kia, hắn suýt chút nữa cũng quên mất mình họ gì.

Vội vội vàng vàng đứng lên kéo tay áo người kia lại, gương mặt nhỏ nhắn ủy khuất nhăn lại thật khiến người ta thương tiếc vô cùng.

“Nhị thiếu gia, là Ngọc nhi hầu hạ không tốt khiến cho ngài mất hứng sao?”

Bạch Lăng Vân cười.

“Chẳng phải từ đầu đã nói, người đàn một khúc ta ngâm một câu, người kính rượu ta uống cạn là đã có thể đi rồi?”

Ngọc nhi á khẩu, nhất thời cũng quên mất đã từng nói những lời này. Hắn bĩu môi, giọng nói đồng thời có chút bất mãn.

“Đó đều là quy tắc đại thiếu gia đưa ra, nhị thiếu gia nếu không thích, vậy thì không cần bận tâm đến nó là được.”

Bạch Lăng Vân hí hóp mắt. Quả nhiên là vậy! Y cười, lắc đầu.

“Đã là quy tắc sao có thể nói không thích là từ bỏ được, nếu huynh trưởng đã có lòng, vậy thì chúng ta cứ tuân theo là được.”

Phất tay rời đi, Bạch Lăng Vân cũng mặc kệ Ngọc nhi có bao nhiêu thủ đoạn níu kéo, một đường rời đi mang theo nụ cười lạnh lùng trên môi.

Từ sau cái đêm rời đi Bạch gia, Bạch Lăng Vân không ngoài ý muốn được phân phó đi chuồng ngựa xướng tơ lụa sinh ý huyết mạch của gia tộc. Nhưng đó chỉ là ngoài mặt, trời mới biết y chẳng những không bị sự vụ quán thân mà còn có tâm tình đi nghe đàn ca thưởng rượu.

Sa đoạ. Phải, là sa đoạ. Chính là cuộc sống mà hơn một tháng nay Bạch Lăng Vân trải qua.

Bạch Tư Mạc cũng xem như người huynh trưởng hết lòng, hắn chẳng quan tâm đưa y đi thăm thú kỹ phường, mà cờ bạc rượu chè những nơi hỗn tạp nhất cũng một lần mang y ghé qua. Mà lần gần đây nhất, chính là hắn ngay cả thuốc phiện cũng muốn y dùng.

Bạch Lăng Vân cười lạnh. Những thủ đoạn kia nếu đổi lại là Bạch Lăng Vân thật sớm đã bị lung lạc mà tuân theo rồi, dù sao thì, đắm chìm trong cuộc sống chẳng quản khói lửa cũng là cách tốt nhất để quên đi đoạn tình cảm luân luyến bất dung này. Nhưng nhằm vào y thì, y chỉ có thể cười cho cái sự ngu ngốc mà Bạch Tư Mạc tạo dựng.

Cuộc sống trụy lạc của cung chủ ngày xưa đã đủ cho y ném trái tất thấy, nếu không phải bị lụy trong đoạn tình cảm bất thành kia, làm sao biết nó tuyệt vọng và đau đớn nhường nào. Nếu ông trời đã ban cho cơ hội để tỉnh táo mà sống, y cũng ngu ngốc mà chạy theo cái tôi mờ mịt của ngày xưa nữa.

“Lại là cái tên lảm lì đó, không biết từ đâu đến mà đánh đám gì cũng không đi.”

“Hừ, cứ để hắn ngồi đó, gần bữa nay ta để ý hắn đều không có ăn gì rồi, ta mới không tin hắn có thể sống qua được đông năm nay.”

“Mặc kệ đi, chết sớm có đất chôn. À, mà ngươi có biết tin gì hay không, ngày mai Vương phu nhân sẽ mở đạo trường để phân phát đồ cứu tế đó.”

“Thế thì tốt quá, nhấn thêm vài anh em rồi ngày mai chúng ta đi sang đó thôi.”

“Được.”

Nghe hai tên ăn mày bàn tán dần đi xa, không biết trùng hợp thế nào mà Bạch Lãng Vân lại đảo mắt nhìn sang người ăn xin nằm lì bên lề đường. Y chấn động.

Người đang ngồi đó kia, bất luận là thân thể hay quần áo đều nhếch nhác không thể chịu được. Nhưng cái làm Bạch Lãng Vân đặc biệt chú ý, chính là vết xăm trên vai trái của người kia.

Ấn kí của Di Nguyệt cung, Tiêu Dật?!!

Cách một đoạn thời gian không gặp, Bạch Lãng Vân thật sự không thể tin vào mắt mình, đây lại chính là vị tả sứ phong lưu anh tuấn từng một thời sống chết ở bên y.

Tiêu Dật.... Tiêu Dật.... Ngươi thật ngu ngốc!

Cứ nghĩ quay lưng với quá khứ thì tâm sẽ không đau. Hóa ra, đều chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi. Vết thương tự tay mình khắc lên, làm sao có thể dễ dàng quên đi rồi không còn đau nữa.

Bạch Lãng Vân cười khổ. Rõ ràng là đã buông tay, rõ ràng đã muốn quên đi người kia rồi, ấy vậy mà chỉ một kí ức nhỏ thôi, cũng đủ làm tim hấn rung lên vì nhức nhối.

“Có muốn đi cùng ta không?”

Giọng nói y thất lạc khàn khàn, giữa nơi chốn xô bồ này tựa như một cơn gió không tên nhẹ nhàng phiêu đảng, nhưng dù vậy vẫn đủ làm thân thể của người ăn xin chấn động rồi quay phắt lên nhìn y.

Ánh mắt phân tán dần tìm lại được tiêu cự, trông thấy người trước mắt tựa như nắng sớm nhạt nhòa của buổi đầu đông, Tiêu Dật thế nhưng lại có loại xúc động muốn bật khóc thành lời.

Cung chủ....

Bạch Lãng Vân cũng không đứng đợi mà quay đi, nhưng y biết Tiêu Dật phía sau đã vội vàng hốt hoảng bồm chồm bò dậy. Liếc mắt nhìn hấn giữ khoảng cách năm bước im lặng, Bạch Lãng Vân cười.

Trời xanh mây trắng, có thể cùng nhau đi chung một đoạn đường cũng đã là duyên phận.

12. Chương 12

Căn phòng hôn ám, màn trướng lay động, ảm đạm trong không khí là tiếng thở dốc và tiếng gầm nhẹ thô thanh.

“A....”

Rên rỉ kiêu mị, Đào Phi Ngôn lắc đầu, không chịu nổi sức ép mà đẩy người bên trên ra. Tựa hồ bị động tác này của hấn chọc giận, y nhếch miệng cười dữ tợn, cúi người cắn xé lên lồng ngực gầy yếu bên dưới, tay cũng vô cùng tàn nhẫn mà bấm mạnh lên đỉnh của dục vọng nam tính. Đào Phi Ngôn hét thảm.

Tra tấn bất tận, hạ thể bị chơi đùa nhiễm đỏ một tầng vải khiến cho Đào Phi Ngôn chết lặng. Hấn mới nghĩ không ra, hấn rốt cuộc là đã làm gì mà chọc giận đến người này, chẳng phải kể từ khi chuyển đến sống cùng Bạch Lãng Vân, hấn đã an phận hơn rồi sao?

Đào Phi Ngôn tái mặt, dường như nghĩ ra chuyện gì đó mà mặt cắt không còn chút máu.

“Biết mình sai ở đâu rồi?”

Trầm thấp tà tính mang theo tia giễu cợt khiến cho lòng người run rẩy. Bạch Tư Mạc ngẩng đầu, hai mắt sáng quắc đâm mạnh về phía trước.

“Um.... A....”

Đào Phi Ngôn thống khổ bật ra tiếng rên, môi bị cắn đến chảy máu cũng không đau bằng hạ thân bên dưới chịu sự giày xéo.

Bạch Tư Mạc híp mắt hưởng thụ nội bích ẩm ướt, y gác hai chân Đào Phi Ngôn lên vai tiếp tục ra vào tạo thành âm thanh nhóp nhố tục tĩu, một bên lưỡi biếng mở miệng.

“Thứ nhất, người không nên quên đi thân phận của mình mà đắm chìm trong đó. Thứ nhì, người không nên quên đi mục đích cũng như lí do mà người đang ở đây. Và cuối cùng...” Bạch Tư Mạc híp mắt, sắc mặt lạnh lùng nhìn người bên dưới đã muốn cắn nát môi mình, không một chút thương tiếc động thân thúc sâu vào khối cơ thể đã chịu đủ giày vò. Đào Phi Ngôn há miệng nhưng không phát ra một âm thanh nào, cảm thấy trước mắt như dâng lên từng trận đen tối, thiếu chút nữa đã đoạn khí mà ngất xỉu, nhưng đó vẫn chẳng là gì so với những lời thủ thi tựa như ác ma đang thấp vờn bên tai: “Người không nên yêu y!”

Thân thể Đào Phi Ngôn run lên, hai chân không thể khép lại bị bày ra thành một tư thế dâm dăng, tính khi đỏ sạm “nhóp nhép” đi ra mang theo máu và tinh dịch hỗn hợp, cứ thế ác ý bắn hết lên mặt hắn. Bạch Tư Mạc cười tà, cúi người gặm cắn đầu ngực đã chịu đủ sức ép.

“Thế nào, vẫn là ta so với tên lãng hoá kia mang đến cho người nhiều khoái cảm hơn đi? Ta cá là đến đầu móng tay của người y cũng chưa từng chạm tới, cũng khó trách, ngay cả tên ăn mày hạ tiện nhất còn có thể thượng người được, vậy thì một người bẩm sinh yêu quyền quý như y sao có thể khinh thường mà ghé mắt đến.”

“Hức..!” Lần nữa chôn đục vọng vào khối mị thịt bên dưới, Đào Phi Ngôn cong người đau đớn mở ra thân thể tiếp nhận Bạch Tư Mạc, cực lực chống chọi với thân thể đã suy yếu đến cực điểm.

“Đào Phi Ngôn, nhớ kĩ giáo huấn của ngày hôm nay, nếu có một ngày ta nhận ra người đối với ta không còn công dụng nữa, lần sau trên chiếc giường này, có lẽ sẽ là một khối thi thể cũng không biết chừng.”

Đào Phi Ngôn tái mặt, Bạch Tư Mạc lại cúi xuống, trao cho hắn nụ hôn triền miên ôn nhu nhưng lại rét căm tận đáy lòng....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-mong-khuynh-tinh>